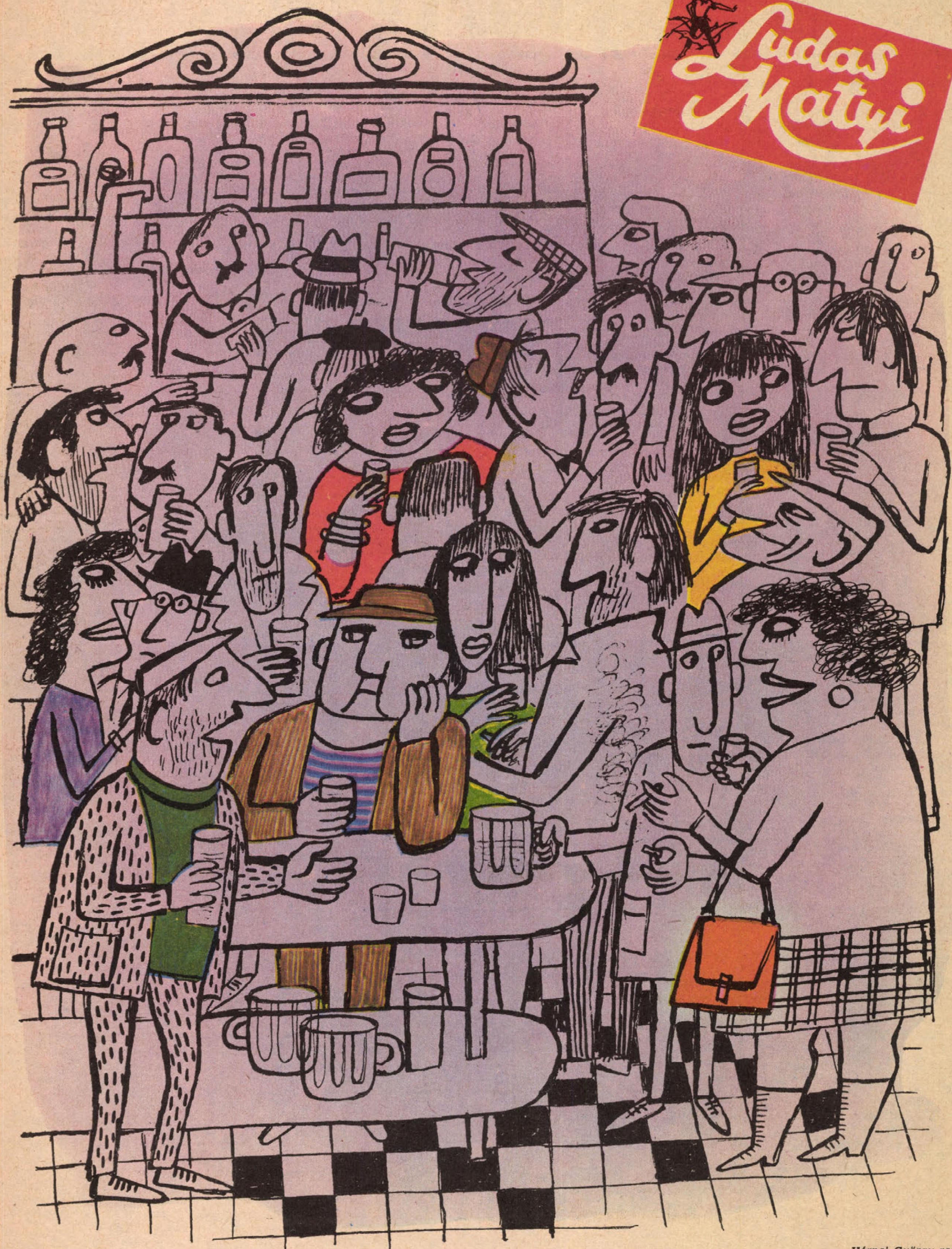
XXV. évfolyam, 48. szám
Ára: 1,80 Ft
1969. november 27.

Várnai György rajza

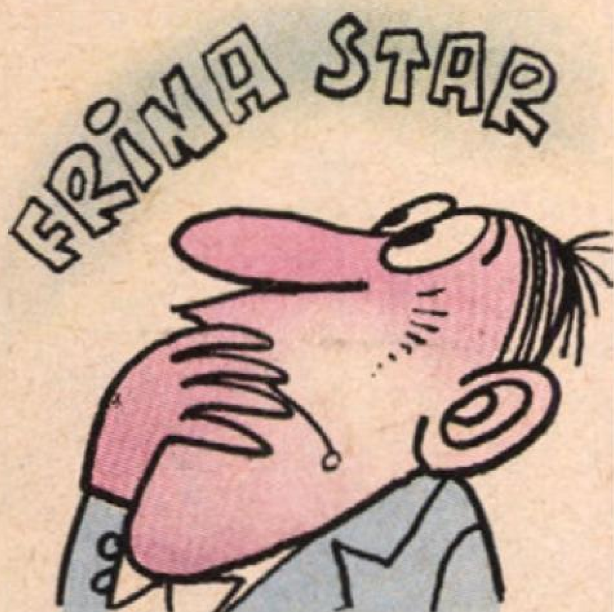
— *Borzasztó, hogy milyen nagy munkaerőhiány van...*

KEDVES LUDAS!

TITKOLÓZNAK ELŐTTEM

Nem tudom, miért titkolóznak előttem. Mégpedig egyre többen. Például az egyik Rákóczi úti illatszerbolt kirakatában különféle formájú dobozokat mutatnak. Az egyiken ez áll: „FRINA pad", a másikon: „FRINA lon", a harmadikon: „FRINA star". De hogy ez micsoda, nem tüntetik fel. Az egyik dobozon levő rajzból arra következtetek, hogy valamiféle edénytisztító lehet — igen, az egyik talán az, de mi a másik? Mi a különbség a pad, a lon és a star között? Az ár is háromféle. Hirdetést sem olvastam erről a külföldi cikkről. Lehet, hogy tudnom illenék, mi ez, de nem tudom. És így vagyok sok mindennel.

Új áruk, új nevek tűnnek fel gyakran mindenféle magyarázat nélkül. Persze, igyekszem haladni a korral, tudom, hogy terytálba nem lehet levest önteni és hogy az Omnia nem egy józsefvárosi mozi. De elegendő bemenni egy nagyobb csemegeboltba, máris számos rejtélybe ütközöm.

Borok... Arról, hogy rizling, kadar, hárslevelű, vagy muskotály — tudom, hogy micsoda. De ma forgalomba hoznak bort Csürdöngölő, Boldogító, Jó napot kívánok és hasonló elnevezésekkel — és semmi sem jelzi, hogy milyen típusú, ízű, színű ital rejtőzik a palackban. Azt sem tudom például, hogy mi a különbség a Bakonyi sertésborda és a Hargitai sertésborda között? Árban kb. 3,— forint. De egyébként? Lehet, hogy egy gyakorlott háziasszony a dobozon feltüntetett összetételből meg tudja ezt állapítani, de nincs is rajta minden dobozon az összetétel. A gastrofol ételek (azt már tudom, mi a gastrofol!) egyikén-másikán csupán annyi a tájékoztatás, hogy Subrincsák Katalin készítménye. Hogy mit tartalmaz, az elmosódott a papíron — de az is előfordul, hogy elfelejtik rábélyegezni. Pedig még akkor is érdekelne, hogy mi van a csomagban, ha a szakácsmestert Gundel Katalinnak hívnák, nem pedig Subrincsáknak...

Azért is teszem mindezt szóvá, mert amúgy is anynyi új tény, fogalom, név tódul manapság elénk. Hiszen azt is illik tudni, hogy mi a nigériai központi kormány álláspontja Biafra kérdésében; hogy milyen katonai szövetséghez tartozik a Zöldfok-szigetek, hogy mi a know-how meg az orbitális űrállomás; hogy mikor hatékonyak a közgazdasági szabályozók és hogy hol lehet bejelenteni a csőrepedést úgy, hogy gyorsan meg is csinálják. Nos, az ember szeretne sokoldalúan, korszerűen tájékozott lenni, de akkor jön a kereskedelem a rejtélyes FRINA paddal, meg a Csürdöngölővel, és a szegény halandó rájön, hogy még sok mindent kellene tudnia ahhoz, hogy tájékozottnak mondhassa magát.

Földi Iván

MÉG EGYSZER A GRILLÁZSRÓL

Nemrégiben olvastam a Ludasban, az „Apróságok" között arról, hogy a szerző póruljárt az „Extra barna" csokoládéval, mert a grillázsban dióhéj-darabok voltak. A cikkben szereplő házigazda egy rímes szójátékkal napirendre tért az ügy felett. Én azt hiszem, ennyivel azért nincs elintézve a dolog. Személyes tapasztalataimból tudom, hogy ez mennyire kellemetlen és bosszantó! Én is rendszeresen vásárolom ezt a desszertet, s az utóbbi időben három esetben is tapasztaltam, hogy a grillázsban dió- és mogyoróhéj darabkák találhatók! Helyes lenne erre ismételten, és komolyabb formában is felhívni a Magyar Édesipar figyelmét!

K. K. Budapest

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Tábla egy Böszörményi úti húsbolt ablakából

(Beküldte; Moldoványi László, Budapest)

TISZTA VIZET A POHARBA!

Zalaegerszegen, a Kinizsi utcának a vasút és a Berzsenyi utca közötti szakaszán körülbelül 3–4 évvel ezelőtt bekötötték a vízvezetéket, a lakók legnagyobb örömére és megelégedésére. Az idén májusban a régi vezetéktől egy méterre új árkot ástak és új csöveket fektettek le azzal, hogy a régiek már elavultak. Azóta a kieresztett víz először ugyan tiszta, de egy óra múlva megsárgul és mocsárszínű lesz. Többen reklamáltak ez ügyben a Víz- és Csatornamű Vállalatnál, ahonnan minden esetben kiküldtek két segédmunkást, akik az aknából 10–15 vödör vizet kimertek, majd nyugodt lelkiismerettel eltávoztak, de minden maradt a régiben: a víz élvezhetetlen. Nagyon szeretnénk tudni, mikor önthetünk végre mi is tiszta vizet a pohrunkba?

A Kinizsi és Bethlen u. lakói
Zalaegerszeg

A CÍMZETT VÁLASZOL

Olvasójuk, ifj. Lehel László budapesti lakos BRG gyártmányú, M—20 típusú 8106834 gyári számú magnetofonját — annak ellenére, hogy eddigi javításai alapján nem felelt meg a 65 244/1965. KGM számú rendelkezésben foglalt cserefeltételeknek — a gyártóművel történt megbeszélés szerint, kizárólag márkavédelmi érdekből — 1969. október 16-án bevontuk és helyette kiadtunk az ügyfél részére egy vásárlási utalványt.

A hivatkozott rendelet IV. fej. 2/a bek. szerint:

„A gyártó vállalatok, illetve a Gépipari Elektromos Karbantartó Vállalat azokat a készülékeket, melyek a garanciaidőn belül azonos hibával öt, különböző hibával tíz esetben kerülnek javításra — biztosítékcsere nem számít bele a javításba —, köteles a fél kérésére azonos típusú, új készülékre kicserélni."

A készülék garancialevelének tanúsága szerint hét esetben javítottuk a magnetofont. A hibák között nem volt öt azonos. Ezért került sor kizárólag márkavédelmi megfontolásból a vásárlási utalvány kiadására.

Kozma György
igazgató
Gépipari Elektromos Karbantartó V.

A Ludasban megjelent közleményre válaszolva közöljük, hogy a Czobor utca, és a kábelfektetés során érintett többi utcák lakosainak a panasza jogos. Az Elektromos Művek felelős vezetőjét még a panasz megjelenése előtt megbírságoltuk, mert többszöri felszólításunk ellenére sem javították ki a megrongált járdákat. Ígéretet kaptunk arra, hogy ezt a munkát e hó végéig elvégzik.

Garamvölgyi József
oszt. vez. h.
Bp. XIV. Kerületi Tanács VB

A XI., Kende u. 10. és 12. számú házak közötti bekerített részen vállalatunknak bontottanyag-telepe van. A lapban megjelent bíráló levél nyomán intézkedtem, hogy az ott tárolt bontott anyagok közötti területet a szeméttől és a törmeléktől megtisztítsák.

Garamszegi Róbert
igazgató
XI. Kerületi Ingatlankezelő

CSAK RÖVIDEN!

A szigetcsépi „Lenin" Tsz 1968-ban rózsatövek eladására árajánlatot küldött. Október 27-én rendeltem nyolc tő rózsát, 159,70 forint értékben, s előlegként elküldtem a szövetkezetnek 57.70 forintot. Hiába vártam a rózsákat, a szövetkezet nem szállította, ezért 1969 március elején levélben reklamáltam. Levelemre azóta sem kaptam választ és természetesen a rózsák sem érkeztek meg. A virágokról már lemondtam, de nagyon szeretném az előlegként elküldött forintjaimat visszakapni.

Gonda György
Vecsés, Somogyi B. u. 42.

Augusztus 26-án a gyöngyösi OFOTÉRT-fiókban leadtam kilenchónapos kisfiamról készített 8 mm-es keskenyfilmemet, előhívásra és vágásra. Közölték velem, hogy a filmet Budapesten hívják elő, de így is általában tíznapos terminusra vállalja az üzlet. Azóta már sokszor tíz nap telt el, de a film még mindig nem érkezett vissza Gyöngyösre. Naponta érdeklődöm, de hiába. Nagyon szeretném tudni, még hányszor tíz napot kell várnom, amíg a film a birtokomba kerül?

Kollár János
Gyöngyös, Lokodi u. 5.

Két-három héttel ezelőtt vásároltam egy sportzakót: a Vörös Október Ruhagyár termékét. A zakóról úgy peregnek le a gombok, mint ősszel a falevelek a fákról. Félreértés ne essék, nem a cérnával van baj, a műanyag gombok törnek el. A gombot — kívánságra — rendelkezésre bocsátom, mert úgy érzem, ez a műanyag nem alkalmas arra, amire jelenleg használják.

Csohány Kálmán
Bp. II., Kapy u. 3.

A Budapesttől 10—12 kilométerre fekvő Pilisvörösvár községből 4—500 dolgozó utazik vasúton munkahelyére. Az őszi idő beálltával már korán sötétedik, a községben viszont hosszú hetek óta igen sok utcai lámpa nem ég. A sok pénzen megcsináltatott járdák legtöbbje már rossz és senki sem törődik sem a járdák rendbehozatalával, sem a közvilágítás megjavításával. Igaz, hogy a Fő utcában most szerelik a higanygőz-lámpákat, de ez vajmi keveset segít rajtunk: a mellékutcában lakók továbbra is botorkálva teszik meg a vasútállomáshoz vezető utat.

V. S.
Pilisvörösvár

BÜNTET A KALAUZ

Két 10—12 éves fiú szállt fel november 11-én, kedden, este hét és nyolc óra között a Keleti pályaudvarnál a 44-es villamos 5988. számú pótkocsijára. Ezeken a kocsikon tudvalevőleg nincs kalauz, de van egy utaskísérő, aki jegykezelés híján kinevezte magát büntető-hatóságnak. A két gyerek a megállón túl szállt fel az álló szerelvényre, valóban szabálytalanul. Az utaskísérő ezt rögtön közölte velük, de úgy, hogy belerezgett az ablak. Miután hosszasan szidalmazta a két megszeppent srácot, átalakult hatósággá, és ítéletet hozott, mely szerint a vétkeseknek azonnal el kell hagyni a villamost. Éppen olyan szabálytalanul, mint ahogy felszálltak: megállón kívül. A gyerekek — ritka manapság az ilyen — nem szóltak vissza, hanem cihelődtek lefelé, közben azonban váratlanul, nagyot rántva elindult a villamos. Ekkor már több utas a gyerekek pártjára állt, mondván; örüljünk, hogy fent vannak. De a kalauznő dühét ez csak fokozta, és a következő megállónál letuszkolta a két fiút, majd dühének nyilait azok ellen irányította, akik a fiúk védelmére keltek.

— És ha nem tetszik, magát is leszállítom a következőnél — kiabálta e sorok írójára.

— Nem tetszik — feleltem, és leszálltam, végrehajtva a hatósági verdiktet. No, meg egyébként is itt kellett leszállnom...

—ő—

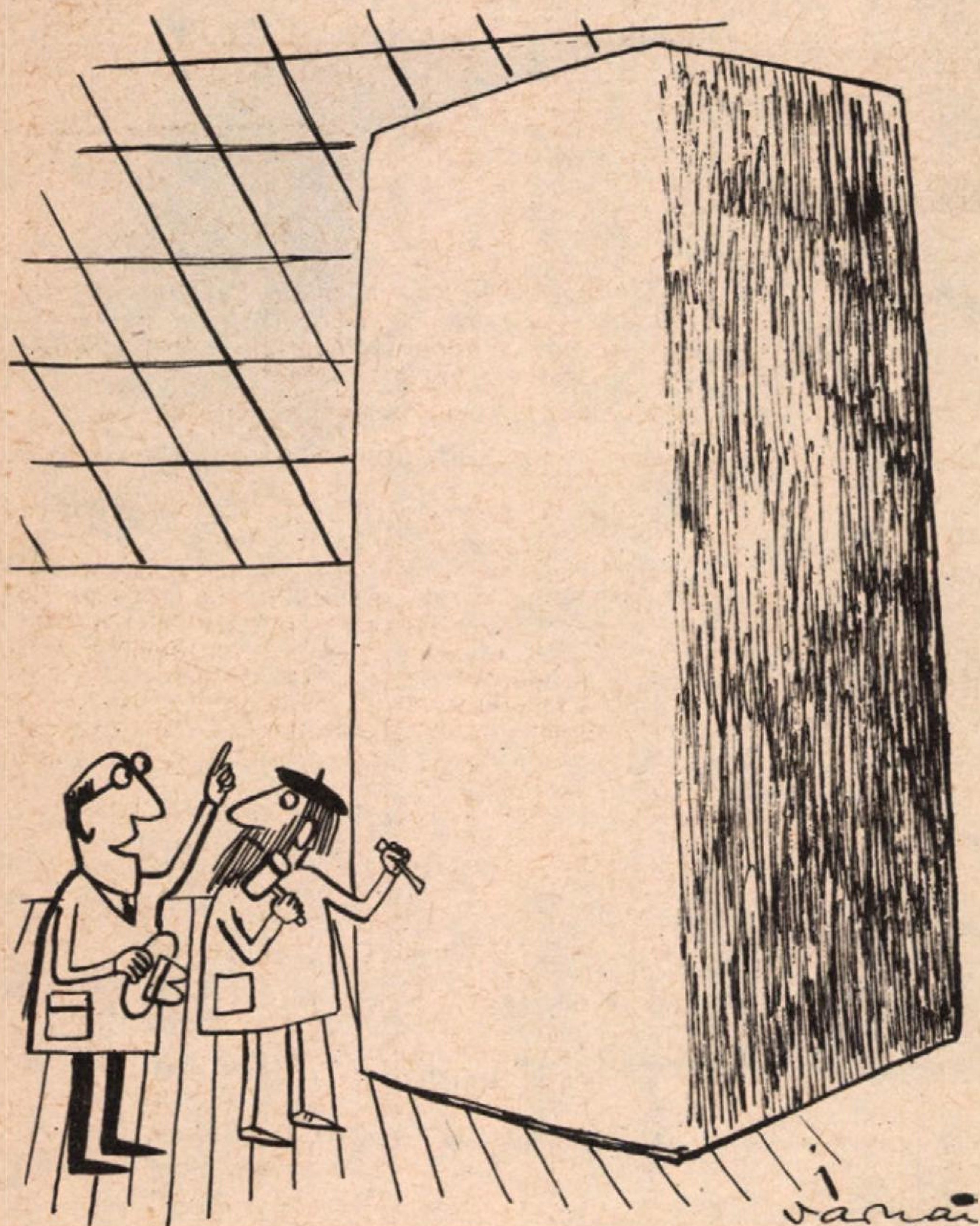
NIXON VIETNAMIZÁLJA A HÁBORÚT

Tót Gyula rajza
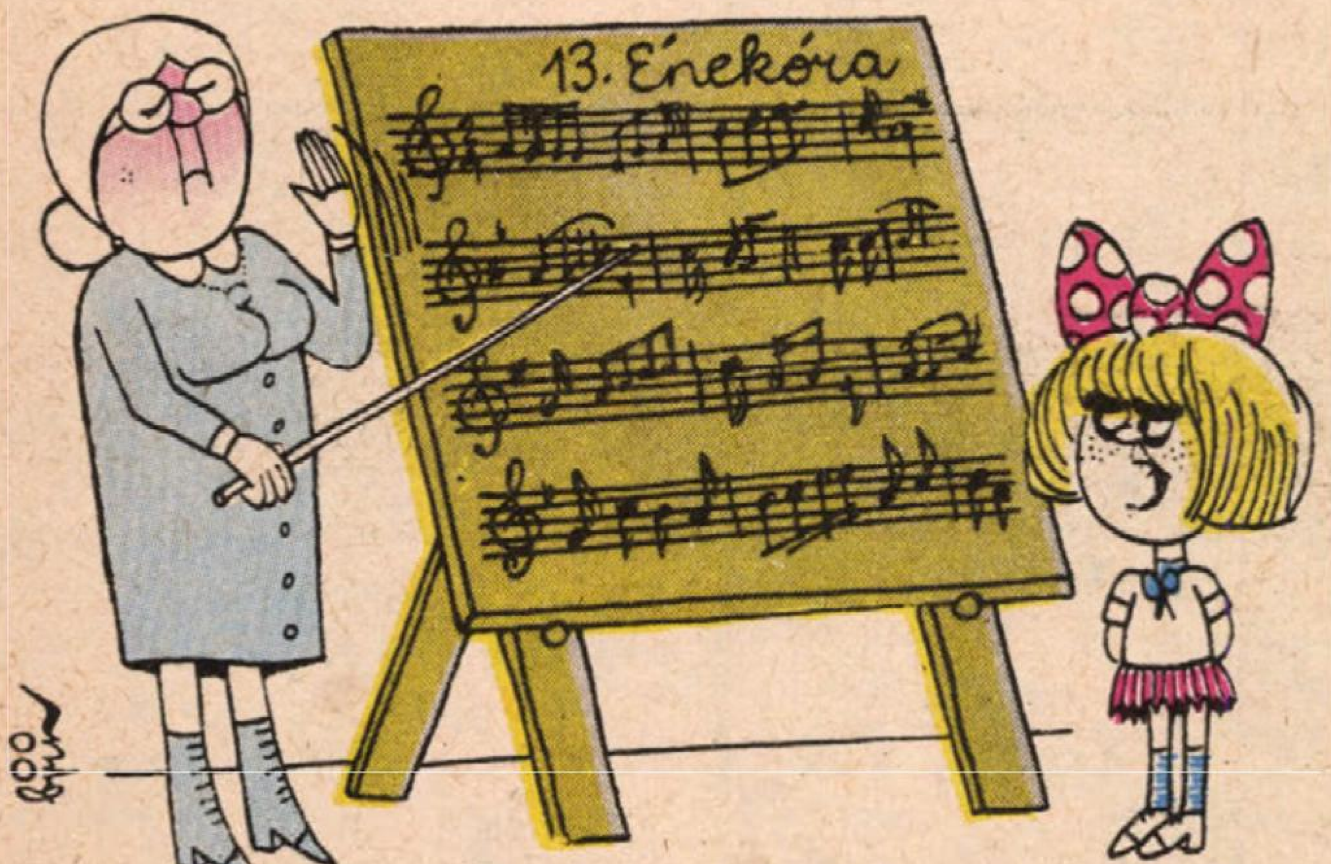

– Eddig tartott a mi segítségünk, most már önöknek kell folytatni!

TÜRELMETLEN MEGRENDELŐ

– Kedves mester, hány órára tűzhetjük ki holnap a leleplezést...?

BONYOLULT KORBAN ÉLÜNK

– Bocsánat, tanító néni, de Rita Pavone se ismeri a kottát!

Elmélkedés a sorban állásról

Vajha utódaink úgy emlegetnék a mi időnket, mint a sorbanállás letűnt korát. Bárcsak értelmetlenül gondolnának vissza azokra az évekre, amikor felnőtt embereknek egymás háta mögött kellett állniok, mint az iskolásgyerekeknek, megvárni, amíg rájuk kerül a sor, hogy ahhoz a kevéske valamihez hozzájussanak, amit egyébként megtagadott tőlük a sors.

Ma már múlóban az a nyügös világ, amelyik valamikor a háborúban született. Miért kell manapság sorbanállnunk? Alig tudnék valamit említeni: mozijegyért egy ősrégi filmhez a filmmúzeumban, néhanap ünnepek előtt meleg kenyérért jobb pékségek előtt, vetőmagért a telektulajdonosoknak, lakáshivatali beutalásért, vagy csúcsforgalomban az SZTK-nál, de ott is jobbára sorbanülésről van szó.

Bezzeg mi többet álltunk sorba, mint amenynyit vacsoráztunk. Sorbanálltunk cukorért, húsért, lisztért, sőt húsjegyért, lisztjegyért, cukorjegyért, aztán babért, borsóért, a legszörnyűbb napokban még lóhúsért és szójababért is. Mit tudtok ti erről? Mit tudtok ti erről, mai fiatalok?

Mi azonban valamit nagyon is jól tudunk. Hogy bármiért álltunk is sorba, erőt adott nekünk az a tudat, hogy *érdemes*, mert a sorbanállásból valami *jó* kerekedik ki. Bármily megalázó, fárasztó, idegesítő is az embercsordában való tülekedés, megéri, mert a végén hozzájutunk valamihez, amire szükségünk van. Ez forrósította át gémberedett tagjainkat fagyos téli napokon a vég nélküli emberkígyóban, ez hűtötte le átforrósodott agyunkat a kánikulában.

Mint említettem, manapság már a sorbanállás sem a régi. Nevezhetem-e igazi sorbanállásnak, ha valaki kazettás magnetofonhoz akar hozzájutni, s ezért áll oda proletártársai mögé a belvárosi luxusüzlet pultjánál? Ez bizony a dicsőemlékű sorbanállás megcsúfolása. De azért a dolog lényegét tekintve, mégis csak sorbanállás, mert értelme, hogy olyasmihez jut hozzá az ember, amit más módon nem birtokolhat, azt kapom a sorbanállás révén, ami örömet okoz.

És most némi nosztalgiával gondolok vissza a régi sorbanállásokra. Jó sorsom újabban egy olyan sorbanállással ajándékozott meg, amihez képest valamennyi korábbi, beleértve a háború alattiakat is, gondűző időtöltésnek számít.

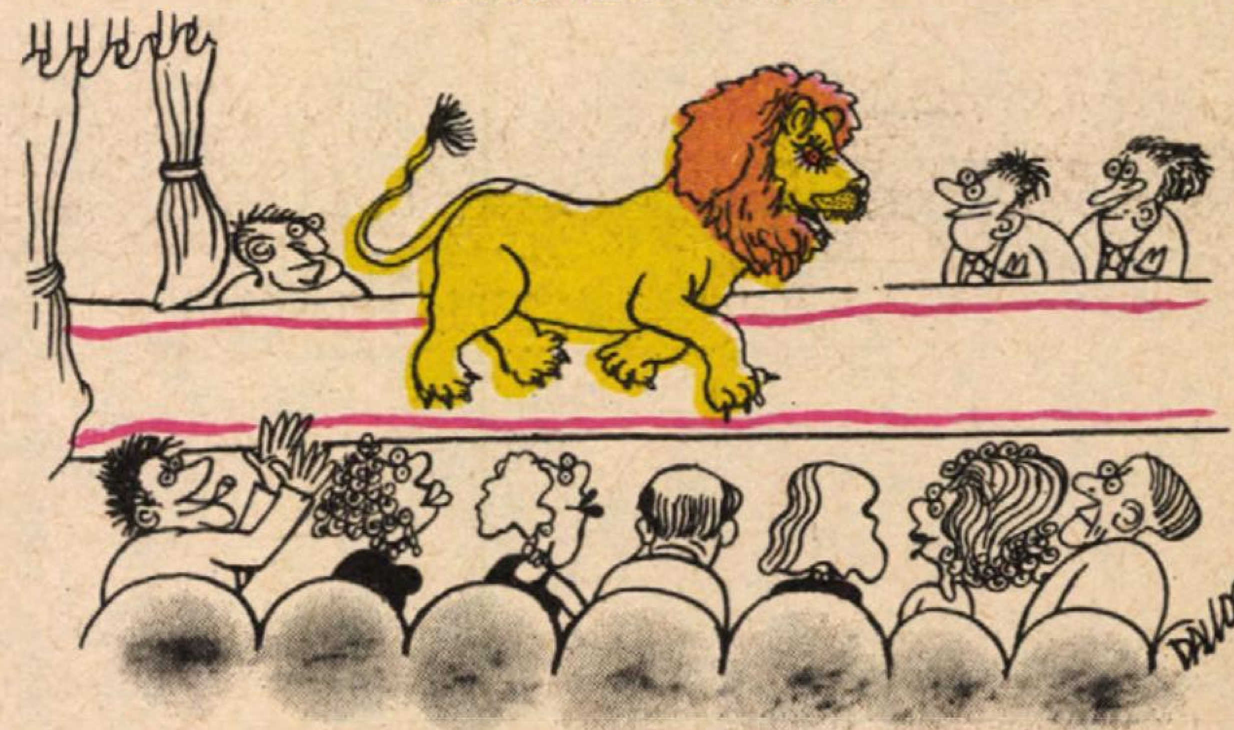
Most, negyed évszázaddal a vérzivataros idők után, minden hónapban egyszer újra sorbanállásra kényszerülök. Ezt a sorbanállást úgy hívják, hogy szülői fogadónap. Állunk hosszú tömött rendben a tanárok asztala előtt, egymás mögött, várjuk, hogy az előttünk levő elmeséli a pedagógusnak gyermeke életét az első hintőporozástól az utolsó igazgatói intőig, de végre is sorra kerülünk. Most mi következünk, learathatjuk a fegyelmezett toporgás babérjait. És akkor jön, ami még nem volt. Hogy a kedves fia nem tanul, egyeseket hoz haza, nem figyel az órán, a kedves fia egy semmirekellő, a kedves fia nem íratta alá az ellenőrző könyvét, igazolatlan mulasztásai vannak, a kedves fia a tanári kar réme, elviselhetetlen kamasz, maga az ántikrisztus...

Ezeket hallom én, többszöri fogcsikorgató sorbanállás után, minden egyes tanári asztalnál. Hát érdemes volt ezért tülekednem, idegeskednem, éreznem az emelkedő vérnyomást, érdemes volt ezért huszonöt fokos szobamelegben izzadnom félig a kályhára dőlve, érdemes volt ezért elmulasztanom a folytatásos tévéjátékot?! Sorbanálltam, hogy kapjak valamit. Ezt kaptam.

Hol az a lóhús?!

Novobáczky Sándor

SZŐRMEBEMUTATÓ

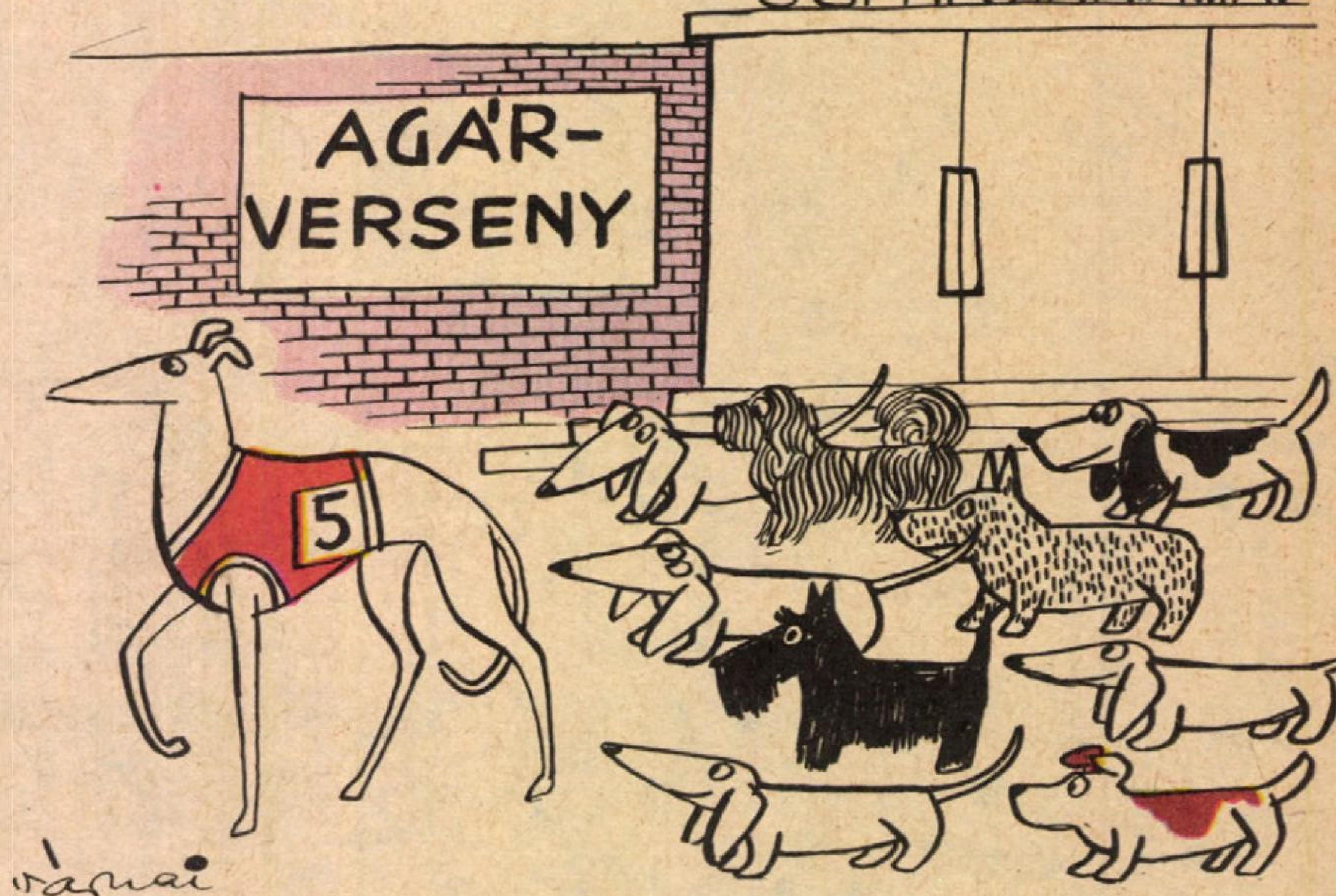
LÁNYOS APA

Pusztai Pál rajza

– Hát mit képzelsz magadról tulajdonképpen?

SPORTRAJONGÓK

KEDÉLYES ÁLDOZAT

A gépkocsivezető: Mit ijesztgeti itt az embert?!

Segítség a háziasszonyoknak!

(EGY FELESÉG MONOLÓGJA)

Olvasd, mondta a férjem, és a szemem elé tartott egy aznapi újságcikket. Megszabadulsz a hét végi gyötrelmektől, a nagy strapától. Segít a vendéglátóipar. Itt áll az újságban, hogy könnyít a dolgozó nők gondjain. Nem lesz nálunk többé szombat-vasárnapi főzés, vége a hét végi bevásárlásoknak, a nagy készülődésnek, mosogatásnak. Pihenni fogsz. Ezután vendéglőbe járunk étkezni. Legyen neked is igazán szabad a szombatod, ha már szabad szombatod van.

Nahát, ez nagyszerű, lelkesedtem én is, de azért nem vittem túlzásba. Hároméves házasok voltunk akkor. Nem mondom, hogy én vagyok a legkitűnőbb háziasszony, de a főztöm felveszi a versenyt a vendéglőivel. Azt gyanítottam, hogy férjemnek nem ízlik már az, amit én főzök, de nem akarja nyíltan bevallani. Ezért válogat, kifogásol, ez sós, az savanyú, a túrós csuszát ne adjam töpörtyűvel, hanem cukorral, a paradicsomleves savanykás legyen, ne édes, a paprikás csirkét csináljam hosszabb lével, a diót nagyobbra daráljam a meggyesrétesbe, hogy ropogjon, és így tovább. Semmi sem jó úgy, ahogyan én csinálom, és most ez a nagy lelkesedés a vendéglői kosztért, felkeltette a gyanúmat: nem tévedek, elégedetlen a főztömmel, de nem akar megbántani.

Nem lehet elviselni a nyűgös férjet, aki a gyomrán keresztül nézi a világot, és mindig nyüszít valamiért, amikor leül az asztalhoz. Mi már sokat veszekedtünk emiatt, és én jóval többet sírtam a köznapi feleségek sírásának egy évi átlagánál. De minden csepp könnyem csak olaj volt a tűzre. „Már megint bőgsz!" — rivallt rám ilyenkor a férjem, és szó szót követett, volt úgy is, hogy egy álló hétig alig beszéltünk egymással, pedig el sem tudok képzelni gyengédebb férjet nála. De ha a gyomra megvadítja, akkor nem lehet kibírni...

Hát étkezzünk vendéglőben, mondtam a férjemnek, ha már a vendéglátóipar segíteni akar rajtam, és nyomban elfelejtettem a hiúságomon esett sérelmet.

„Mit szólsz, milyen remek ez a fatányéros?" — kérdezte a férjem az első szombaton, az első osztályú vendéglő szépen terített asztalánál. Akkor még nem tudtuk, hogy ezzel elkezdődik két évig tartó vándorlásunk egyik étteremből a másikba. Egyszer-egyszer kaptunk ugyan egy-egy jobban sikerült ételt, de a legtöbbször kemény vagy mócsingos volt a hús, összezsugorodott a bécsi szelet, hidegen hozták a levest, lassú volt a kiszolgálás. A férjem szidta a szakácsot, hívta az üzletvezetőt, hol ezt reklamálta, hol azt, mindig a minőséget kifogásolta, pedig az adagok is egyre zsugorodtak, az árak pedig nőttek. Én boldogan szürcsöltem a langyos levest, és rágtam az inas rántott bordát, különösképpen örülve annak, hogy vendéglátóiparunk tevékenysége ennyi kívánnivalót hagy maga után.

Három héttel ezelőtt kicsordult a pohár: a férjem megkóstolta az elébe tálalt sóletot füstölt nyelvvel — ez a kedvenc étele. „Ízleld meg ezt az ételt" — mondta a főpincérnek —, „a nyelv kemény, mint a csizmatalp, a sólet nem sólet, hanem vízben főtt bab, és íztelen." Valóban borzasztóan rossz volt minden. Tárgyilagosan meg kell mondanom, hogy férjemnek volt igaza, még egy negyedosztályú kocsmában sem szabad olyan ételt tálalni, mint itt, az első osztályú étteremben tálaltak. Én majdnem kiugrottam a bőrömből örömömben. A főúr dicséretére legyen mondva, a helyszínen megkóstolta a szinte érintetlen ételt, majd kijelentette, hogy „a vendég úrnak teljesen igaza van."

A férjem kifizette az el nem fogyasztott ebédet, és dohogott hazáig. „Elég volt" — mondta végül is. „Készíts hamar, édes szívem, egy jó paprikás krumplit. Alig várom már, hogy ismét ünnepi ebédet egyek a te főztödből."

Azóta úgy élünk, mint a galambok. Isten áldja a tisztes ipart, elsősorban a vendéglátóipart. Neki köszönhetem nyugalmamat és a boldogságomat... Bánja a kánya a szabad szombatot!

Földes György

Egy szegény kis újságolvasó dilemmája

Alulírott csekélységemnek kedvenc olvasmánya a színházi kritika. Öt-hat kritikus véleményét is el-elolvasgatom, összehasonlítom a magaméval, eljátszogatok a hasonlóságok és különbözőségek tanulságos változataival.

A kritikusok véleménye bizony sokszor nem egyezik s ez nagyszerű tünet: nem beszéltek össze, nincs szakmai határozat, éljen a véleményszabadság. De ez a szabadság néha groteszk eredményekkel jár. Alulírott tiszteli a kritikusokat, szereti magát meggyőzetni a nála többet tudóktól, de mit tegyen olyankor, amikor…

Ugyanegy napon, vagyis november 12-én, szerdán a következőket olvasta a szegény kis újságolvasó a Népszabadságban a Futópályán című Rozov-darab József Attila Színház-beli előadásáról, s annak is egyik főszereplőjéről, Kaló Flóriánról: „Kaló Flórián Ljovája szereposztásbeli telitalálat: fanyar egyéniségével ellenpontozza a drámába csöppent rezonőr igazságosztó mondatait.”

Írta Koltai Tamás.

Ugyanennek a darabnak ugyanerről a szereplőjéről ugyanakkor a Népszava:

„Kaló Flórián ezúttal szokatlanul nagyot téved. Szinte érthetetlen, honnan veszi az ide nem való kópéskodást ehhez a viszonylag meghatározott emberalakhoz, amely körülbelül olyan messze van alakításától, mint darabbeli munkahelye, Szibéria, a József Attila Színháztól”.

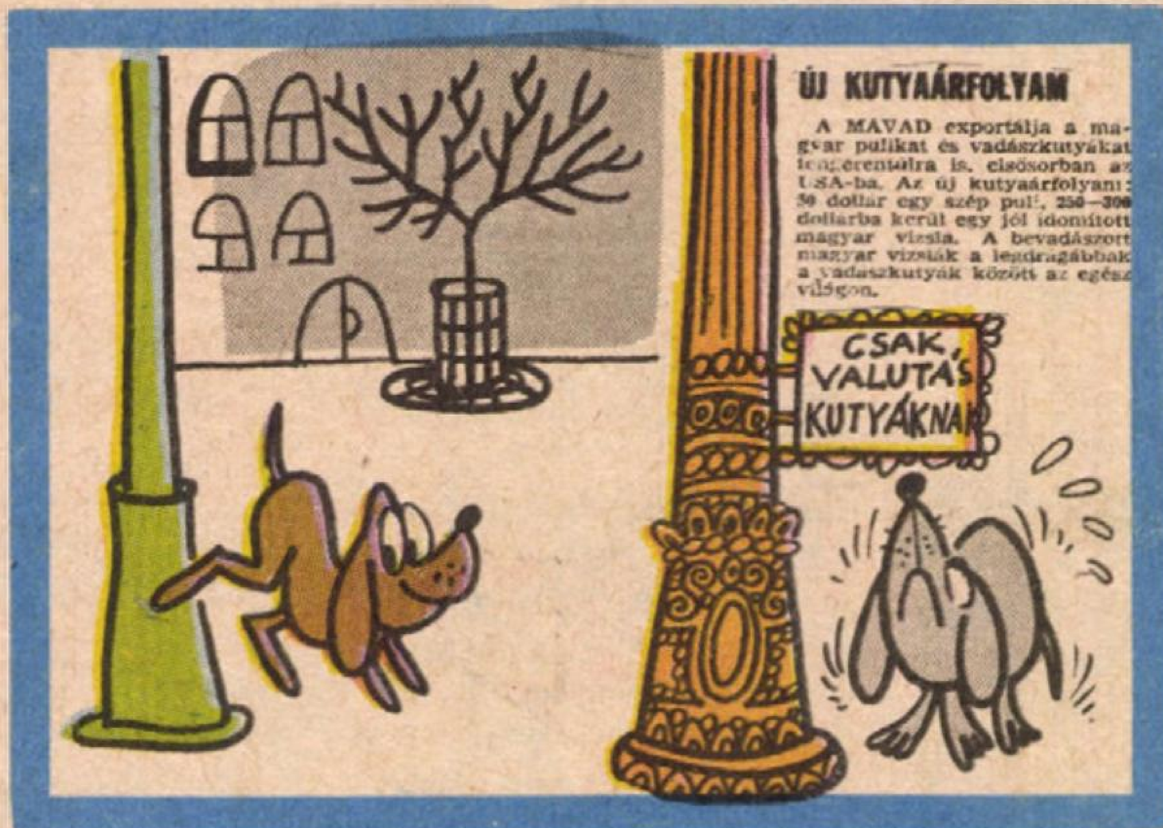
Írta Rajk András.

Hogy az illető színész a két bírálat melyikével ért egyet, annak kitalálását a közönségre bízom. Lehet tippelni. De én, mint szegény kis újságíró, kinek higgyek? A nagyobb példányszámú lapnak? Az években többet számoló kritikusnak? Szerkesztő úr, kérem, nem kaphatnék sürgönyválaszt: milyen is hát Kaló a Rozovban…?

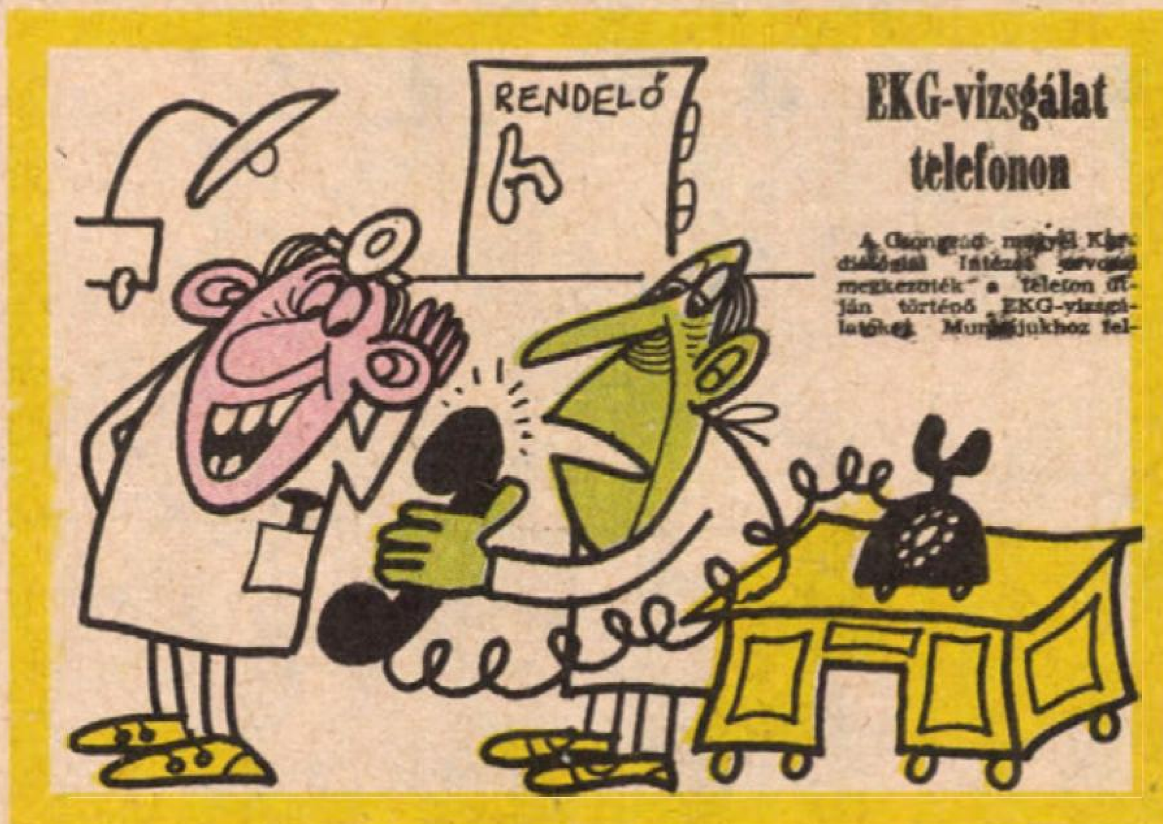
Szánthó Dénes

A HÉT HÍREIBŐL

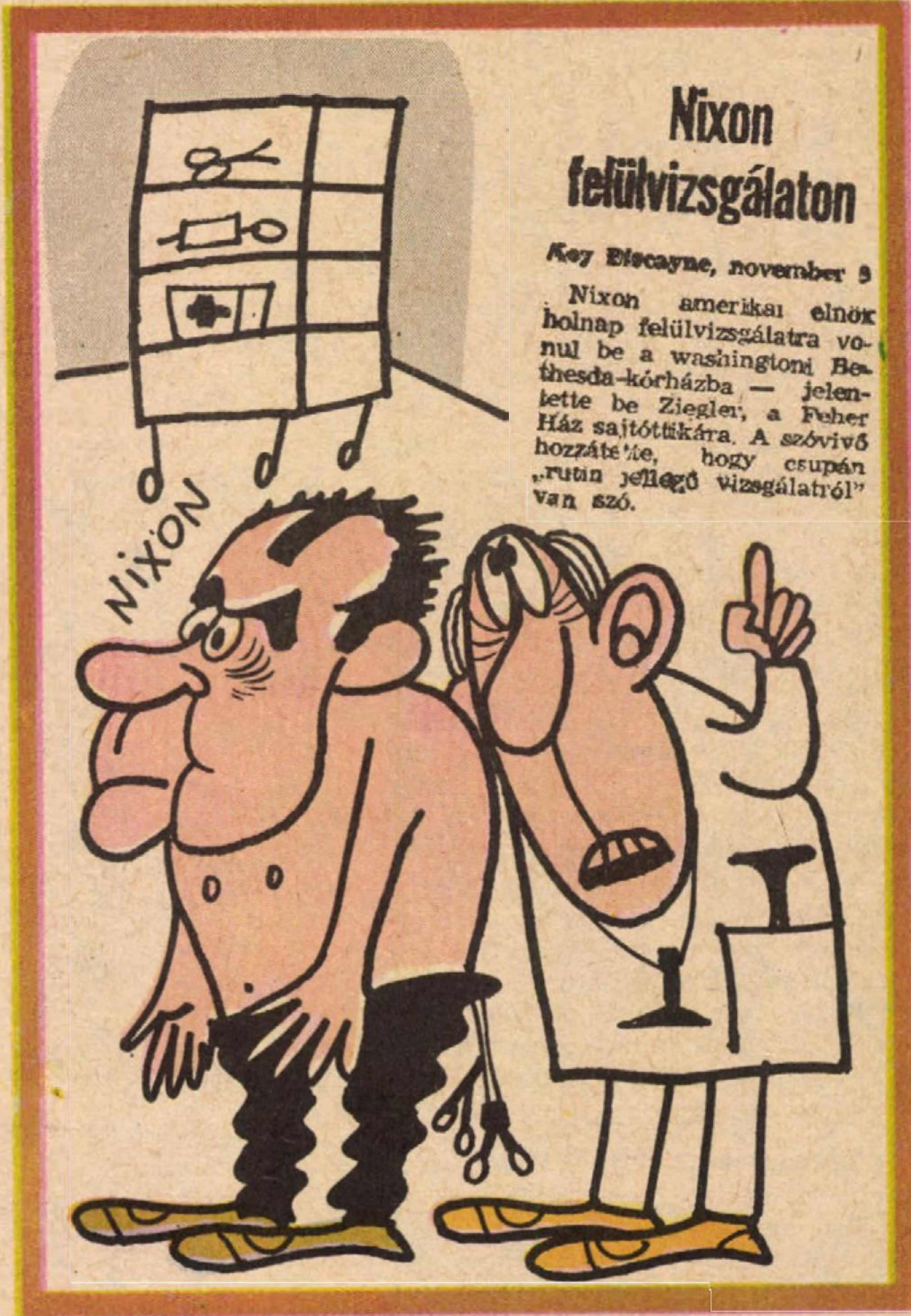
Fülöp György rajzai

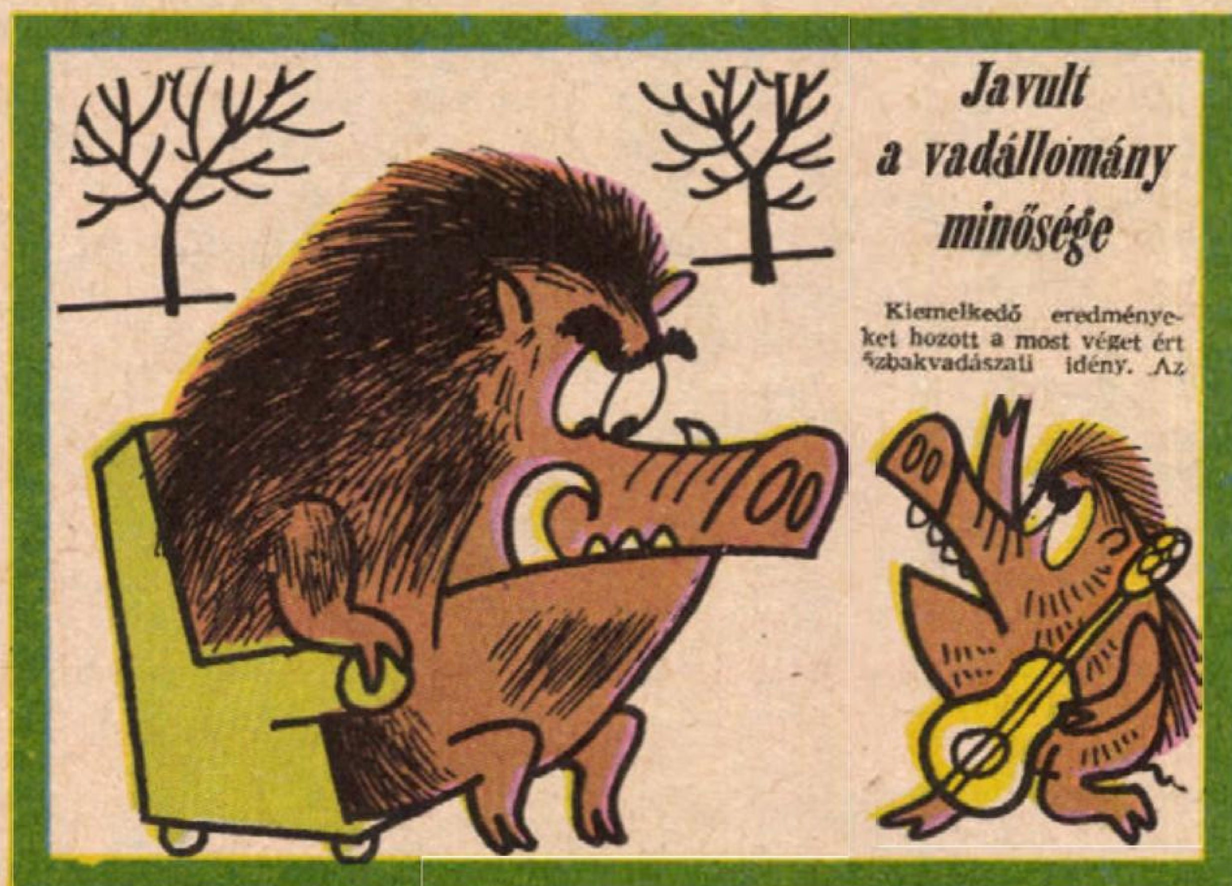

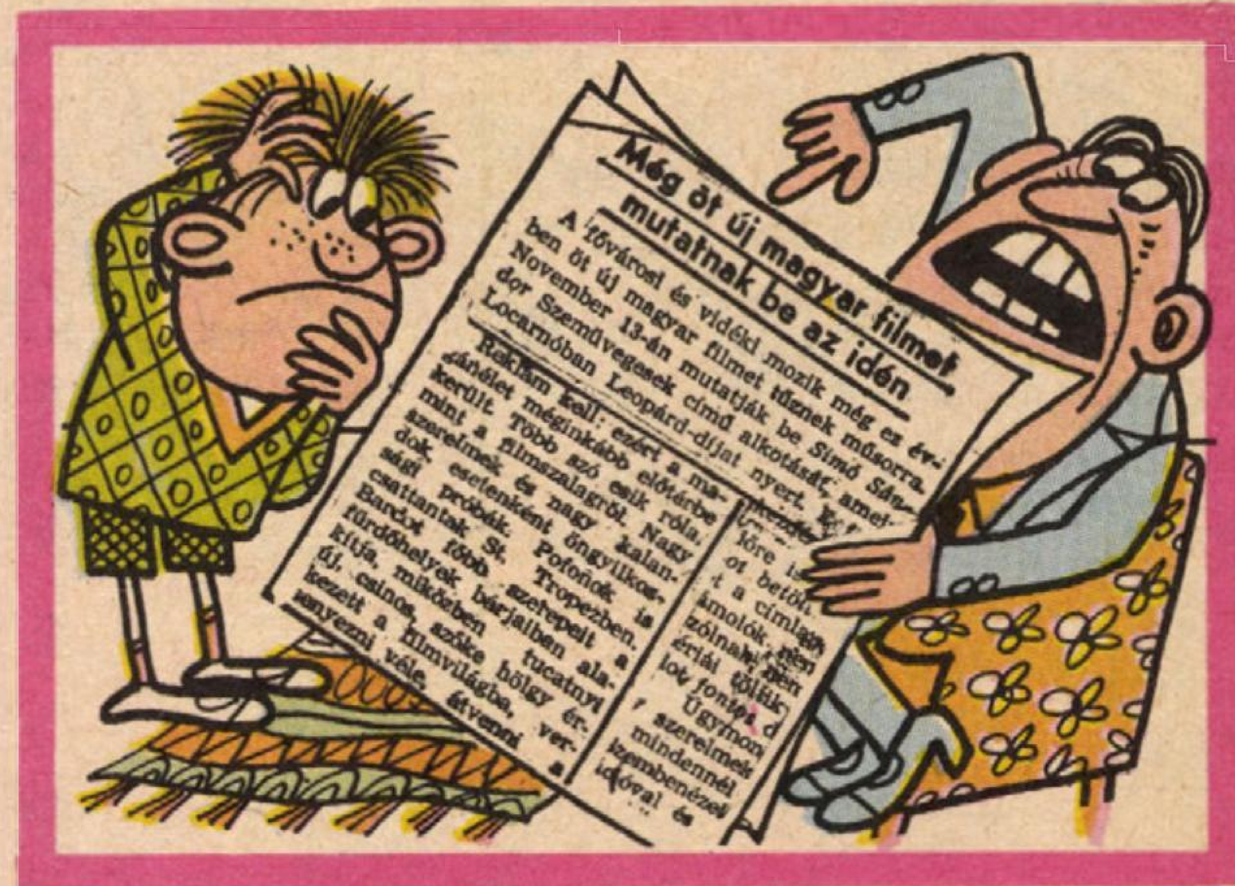
– Hallod, milyen szörnyű szívhangok?
– Tévedés, csak foglaltat jelez a telefon.

– Elnök úr, gondoljon Vietnamra és sóhajtson egy nagyot!

– Látod, fater, mégis mindig szidjátok a fiatalokat!

– Pistike, ha rossz leszel, elmegyünk és megnézzük mind az ötöt!

NEKEM NEM SIKERÜLT

„Aszfaltbetyár!” Azt tartották:
Tolakodó, léha,
De – valljuk be – mégis
Volt sikerük néha!

Pont ez az elgondolás
Volt egykor eszemben,
Amikor egy szép nő
Sétált velem szemben.

Kora reggel volt még,
– Néptelen az utca –
Vártunk mind a ketten
A vén omnibuszra.

Hosszú szoknya, puffos ujj,
– Gyönyörű volt mégis –
Eh, miért ne legyek egyszer
Aszfaltbetyár én is?

– „Nagysád, én vidéki vagyok
Aki régen vár itt –
Mondja kérem: erre van,
Vagy arra van a Lánchíd?”

Rám nézett. Mosolyát szinte
Ma is látom még én –
S így szólt: – Nézze Farkas Imre,
Hagyjon engem békén.

Farkas Imre

HELYESBÍTÉS

Úgy félévenként az Üllői úton akad dolgom, s a szívem minden alkalommal nehezebb lesz. Minden alkalommal kevesebb fát találok az Üllői úton, mint amikor legutóbb szemlét tartottam felettük. A nyáron, miközben egy híres balatoni jegenyesorért szurkoltam, szinte az orrom előtt tűnt el néhány fa a Baross utcából, ma sem tudom, ki vitte el, eltűnt a Nagykörútról is egy-kettő, a budai körútról is, akármi legyek! Itt-ott, egy-egy csemete jött a helyükre, de a csemete csak perspektíva, nem fa, csak jövője van, ága, levele nincsen.

Drága Kosztolányi, ne haragudj, én átírtam a versedet! Hiszen hovatovább már nem lehet fákról énekelni az Üllői úton…

ÜLLŐI-ÚTI FA

Az ég legyen mostan veled,
Üllői-úti fa.
Borítsa lombos szép fejed
szagos, virágos fergeteg,
ezer virág-ruha.
Voltál te kedv, voltál tusa,
az ifjúság is valaha,
Üllői-úti fa.

Másoknak is így nyílj, rügyezz,
Üllői-úti fa.
Kivágnak majd, nem nagy ügy ez,
tanácsainknál így megy ez,
nincs vétó, nincs vita.
Az ifjúság hová juta?
S véle a sok-sok pesti fa,
Üllői-úti fa.

S. P.

Régen volt.

Nagyon megszerettem azt a Butterfly-lányt, az öreg Butterfly legkisebb gyermekét, akit magunk között csak Pillangókisasszonynak neveztünk, mert mi japánok, hajlamosak vagyunk a becézésre.

Pillangókisasszony tizennégy éves korában gyönyörű, sudár lánnyá serdült, testvérek közt is megvolt egy méter húsz centi, ami ott nálunk, Japánban igen szép teljesítménynek mondható. Ez az ugrásszerű fejlődés nálam is minőségi változást hozott létre: beleszerettem.

A kis Ngo (így becéztem őt, hogy könnyebb legyen nevét kimondani) meglehetősen tartózkodóan viselkedett velem szemben. Közeledésemet ímmel-ámmal fogadta, szült ugyan nekem vagy két gyereket, de aztán azt is abbahagyta. Nem voltam az esete.

Elhidegülése szorosan összefüggött egy Pinkerton nevű hadnagy megjelenésével. Amerikai, tengerésztiszt volt, megérkezése után — jóformán még le sem horgonyzott — csapni kezdte Pillangókisasszonynak a délnyugati szelet. Nem volt nehéz a tapasztalatlan kislányt elcsábítania, mi japánok amúgy is hajlamosak vagyunk a hiszékenységre, az egész buddhizmus ezt bizonyítja.

A kis Ngo beleszeretett Pinkertonba, aki a látszat kedvéért feleségül is vette. Nem csoda: a kis Ngo nemcsak szép és bájos volt, de úgy énekelt, mint a Kanári-szigeteken senki. De sokszor elgyönyörködtem hangjában, mikor a narancsszüreten dalolgatva úgy kikivágta a magas C-t, hogy utána napokig keresgéltük. Ez mind eszembe jutott, és nagyon elszomorodtam, mert elképzeltem, amint most Pinkertonnak dalol, hallatlan zenekultúrája folytán a legnehezebb fekvésekben. Ó, a féltékenység szörnyű dolog.

Aztán Pinkerton egy szép napon már nem csapta a szelet, hanem befogta vitorláiba, és elhajózott

---

Darvas Szilárd, az alkotó ereje teljében elhunyt nagyszerű költő és humorista, most lenne hatvanéves.

DARVAS SZILÁRD:

MEGMENTETTEM PILLANGÓKISASSZONYT

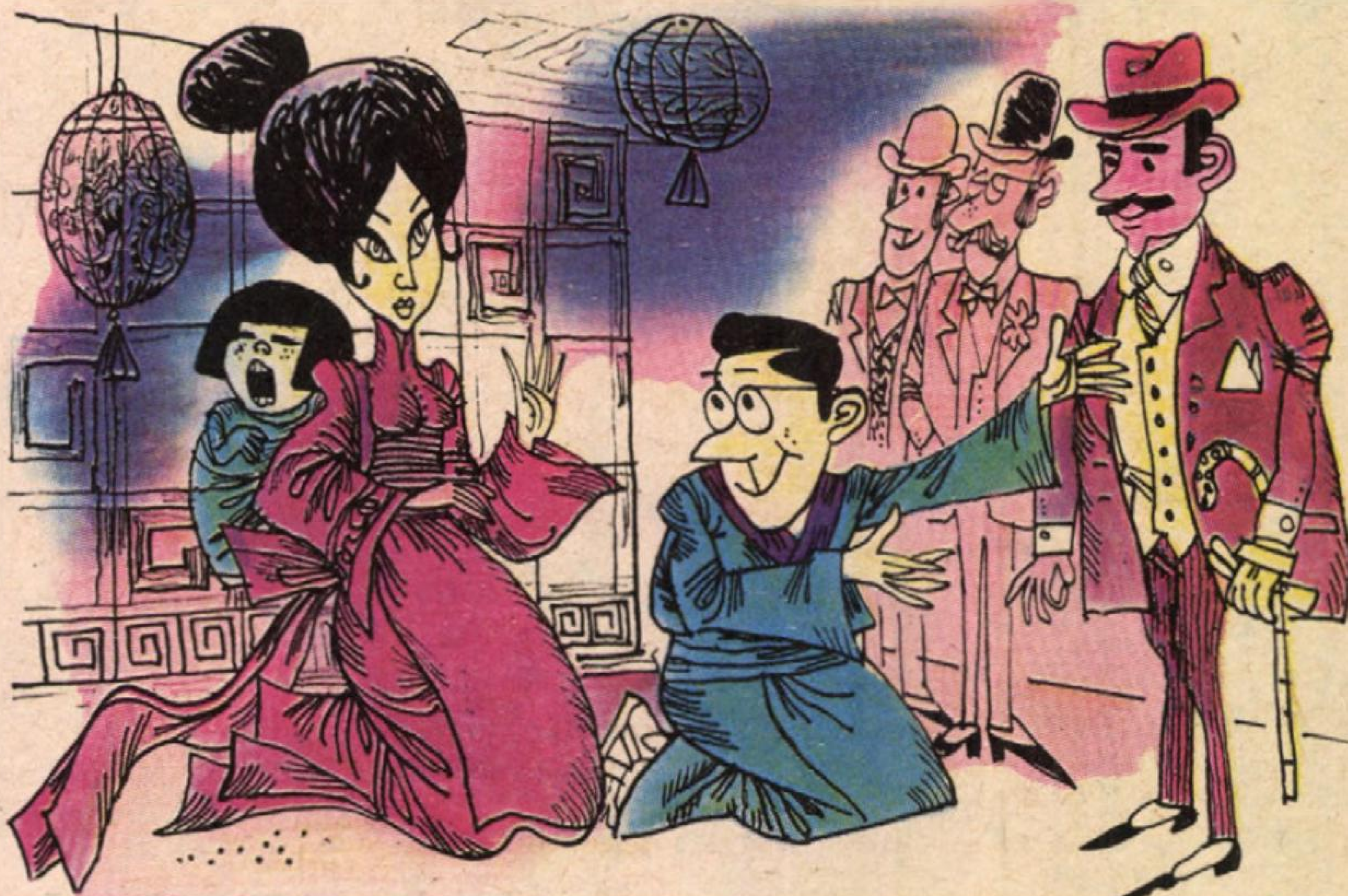
EGY ÖREG JAPÁN ELBESZÉLÉSE

vissza hazájába, az Illinois állambeli Soroksárra. De megígérte, hogy amint végez a négyzetesvetéssel, visszajön, és folytatja a japán házaséletet, amely éppen olyan unalmas, mint az európai.

Én már akkor tudtam, hogy Pinkerton hazudik, de nem akartam elszomorítani a kis Ngót, akinek a hangja egyre jobban fejlődött, már nemcsak a magas C-t, de a magas T-t is ki tudta vágni. Úgy nézett ki, hogy rövidesen végez az egész Ábécével, és rátérhet az egyszeregyre. De a kis Ngo szomorú volt, mert noha közben Pinkertonnak is szült egy gyereket, a tengerész a füle botját se mozgatta, és ha igen, kinek telt abban öröme? Pillangókisasszony mégis hű maradt hozzá. Pedig többen megkérték a kezét, például egy tókioi lampiongyáros, majd később egy pálcikaültetvényes, a legsötétebb Nagasakiból. Nem beszélve rólam, aki éjjel-nappal a kezét kértem, és egyéb tisztességtelen ajánlatokat tettem.

És Pinkerton hajója mégis befutott egy szép napon. Elképzelhető, mekkora volt a kis Ngo izgalma. Kicsinosította magát, az ablakhoz állt, és Susuki nevű kedvenc bejárónőjével együtt hajnalig zümmögött. Még nem tudta, milyen csalódás vár rá.

A gaz Pinkerton ugyanis megnősült Soroksáron, és kizárólag azért jött vissza, hogy a gyereket, akit

pedig Pillangókisasszony egészen más előjellel szült neki, magával vigye. Az új asszony nagyon lusta volt, és lehetőleg minden nehezebb munkát mással végeztetett el.

A kis Ngóban egy világ dőlt össze, ami Japánban nem ritkaság. Hát ezért várt? Ezért énekelt annyit, hogy most szerelmének gyümölcsétől is megfosszák? (Mellesleg: Japánban akkor még a gyümölcsexport meglehetősen kezdetleges volt.) Megpróbált Pinkerton lelkére énekelni, de minden ária, minden staccato hiábavalónak bizonyult. Pinkerton feltétlenül haza akarta vinni a kis japán gyereket, mert ilyet még Soroksáron úgysem láttak.

És ekkor életem szerelme, a kis Pillangókisasszony szörnyű cselekedetre szánta el magát. Úgy döntött, hogy öngyilkosságot követ el, méghozzá speciális módon, harakirit, hogy ezáltal is pártolja a fejlődő japán ipart.

Tudjátok ti, kedves olvasóim, mi az a harakiri? Az öngyilkosság legborzalmasabb módja, amit túl lehet élni, de elfelejteni soha. Az ember felvágja a saját hasát, mint a görögdinnyét. Soha, soha ne tegyétek, és ha valaki rá akarna beszélni benneteket, udvariasan, de a legnagyobb határozottsággal utasítsátok vissza.

Erre készült a kis Ngo, szemtanú voltam, és ennek köszönheti, hogy megmentettem az életét.

Már magasra emelte a tőrt, még egy utolsót énekelt. Aztán megcélozta a hasát, de én előreugrottam, és megragadtam a kezét. Meglepetve nézett rám, nem szerette, ha öngyilkosság közben zavarják.

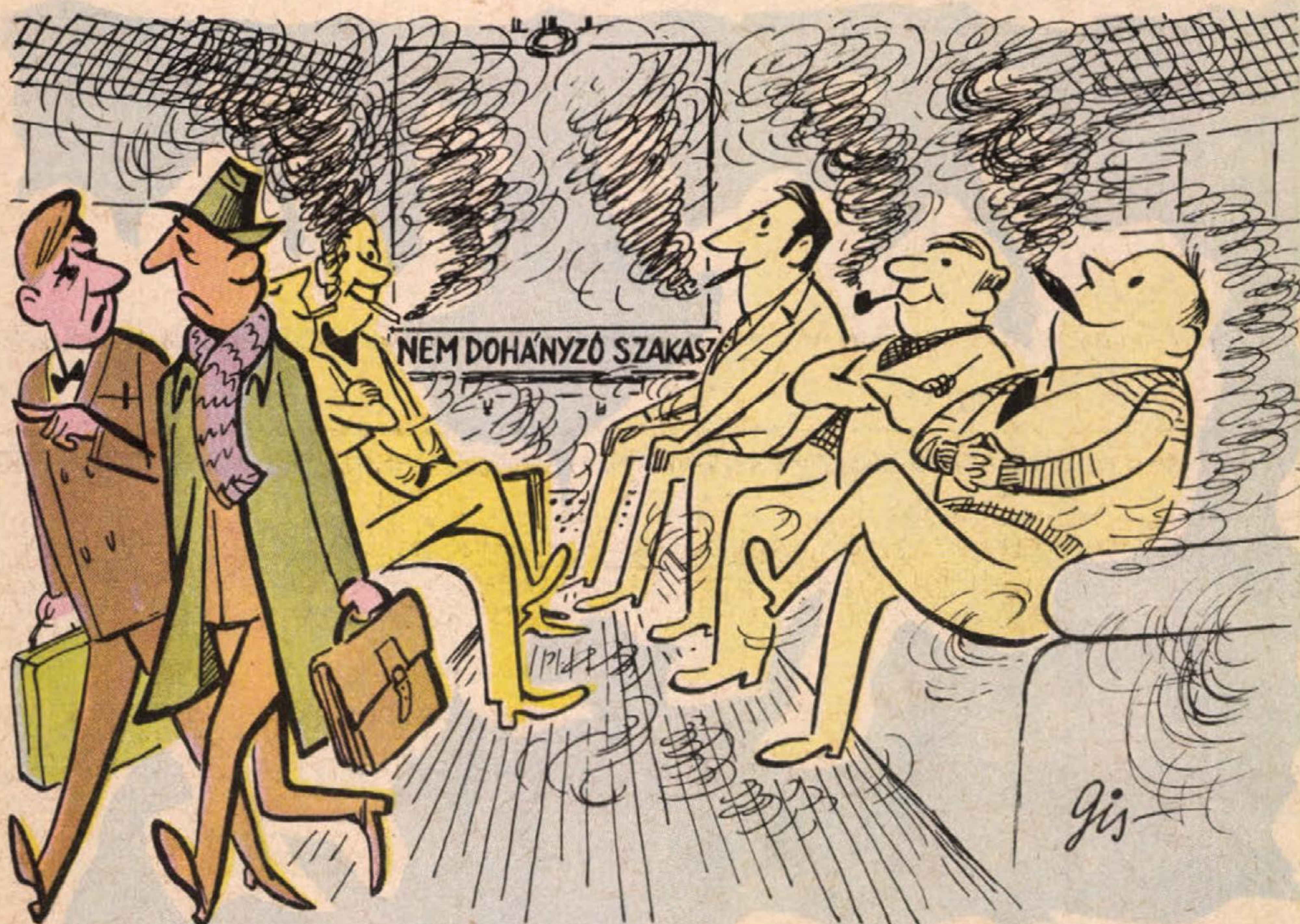
— Egy pillanatra, Butterfly — mondtam, és kicsavartam kezéből a tőrt. — Drága Pillangókisasszony, életem egyetlen szerelme, gondoltál már arra, hogy neked milyen isteni hangod van?

— Mért mondod ezt, Sisisüsü? — kérdezte keserűen.

— Mert csacsi vagy! Ahelyett, hogy egy ilyen ostoba amerikaiért öngyilkos lennél, menj el operaénekesnőnek. Figyellek, mióta élsz, úgy énekelsz, mint egy pacsirta. Vagyont kereshetnél, te meg itt szúrkálod magad.

Még sokat beszéltem neki, és lassan igazat adott nekem. A többi már ment, mint a karikacsapás. Összehoztam egy Puccini nevű zeneszerzővel meg két ismeretlen szövegíróval — nevükre már nem emlékszem —, a többit mindenki tudja. Pillangókisasszony él, és a legjobb egészségnek örvend, akit érdekel, megtekintheti az Operaházban vagy az Erkel Színházban de a bérletet tanácsos még a nyáron megváltani.

GYAKORI ESET

– Menjünk át a dohányzó szakaszba, ott kisebb a füst!

ELSŐ AZ ÜGYFÉL

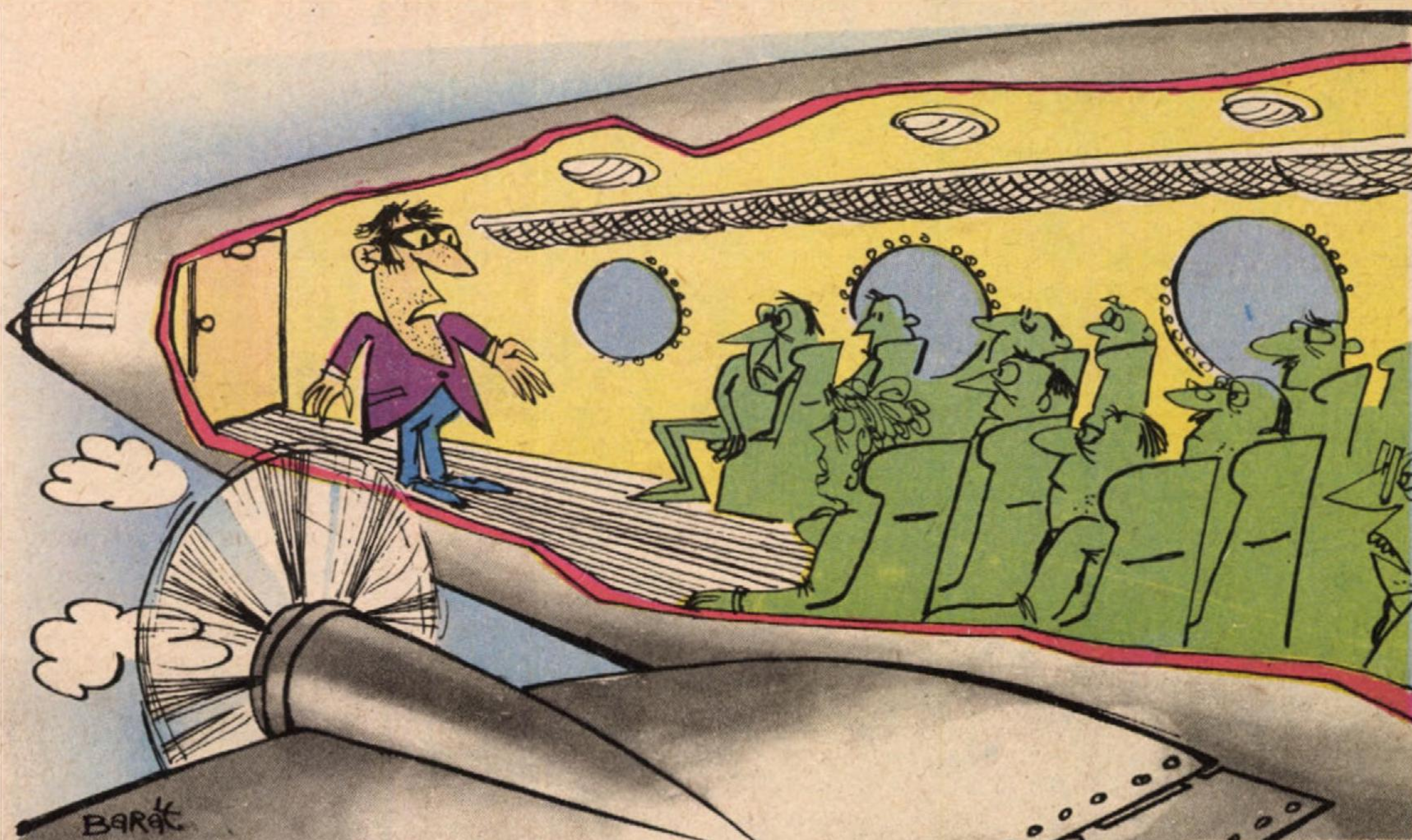
– Mondja csak, figyelek...

A SZOKÁS HATALMA

– Azelőtt gyorsúszó volt...

PARÁNYI SZÍVESSÉG

– Uraim, segítsenek ki egy revolverrel, irányt akarok változtatni...

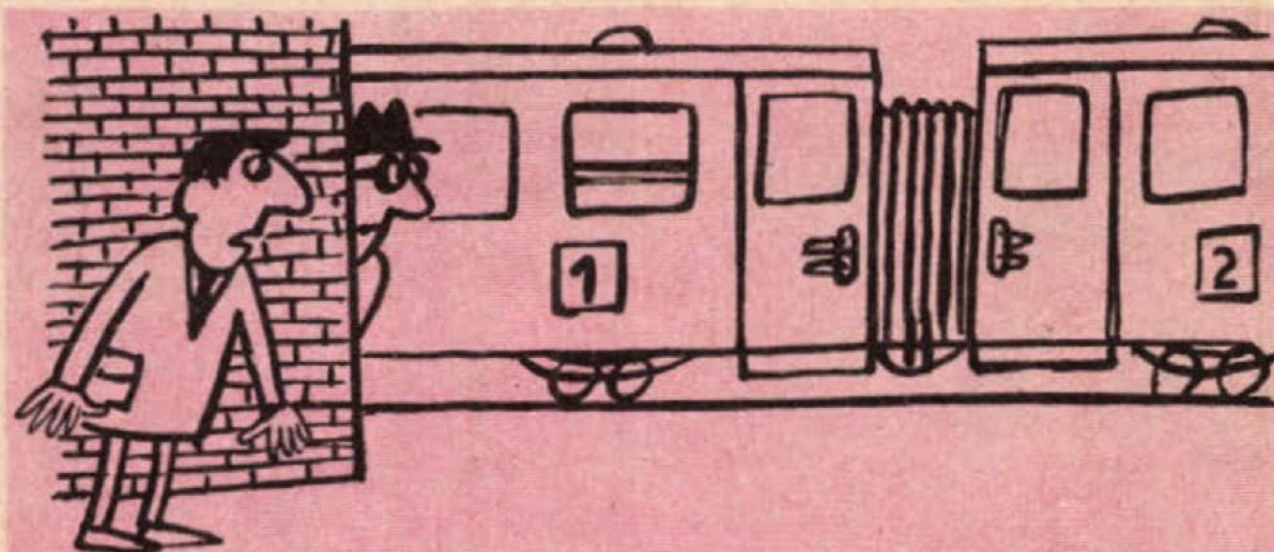
Egy nagyszerű útitárs

Állok a miskolci pályaudvaron, a gyorsvonatot lesem, illetve csak az étkezőkocsiját. Kétórás út áll előttem, ezt nagyon hasznosan fogom eltölteni, tea és sonka mellett, gondolataim rendezésével. Ezen tűnődöm a kijárat előtt, miközben egy felém tartó utas arcába bámulok szórakozottan, s a szemem se rebben. De egyszerre csak belém hasít a felismerés: hiszen ez T. barátom volt, minden kétségen kívül, én pedig átnéztem rajta, mint egy ismeretlenen!

Csúnya dolog, nem mondom, de mégis, hogyha már így történt, ki kell használni a helyzetet. Ugyanis semmi kedvem csevegni vele Budapestig, gyorsan elódalgok vagy ötven lépésnyire, ki az állomásról. Ami azt illeti, nekem az égvilágon semmi bajom T.-vel, kedves, kellemes ember, jó társalgó, de ha együtt utazunk, hová lesznek az én termékeny gondolataim? Márpedig egy ilyen vasúti úton mindenki örvendezik, ha olyan ismerősre talál, akivel agyoncsaphatja a menetidőt.

Csúnya dolog, mondhatom, de hogyha már így történt, és véletlenül megúsztam a találkozást, akkor most már el lehet kerülni, szándékosan is, kellő óvatossággal. Nagy kerülőt írok le az állomás raktárai felé, ott bukkanok ki a peronra, s a földbe gyökerezik a lábam: az orrom előtt áll T., a karommal elérhetném, szerencsére úgy elmerült egy felfüggesztett menetrend tanulmányozásába, hogy vissza tudok hátrálni. De hogyan került ide T. az állomás elhagyott csücskébe?

És most egyszerre valami nagy meleg járja át a szívemet. Egyszerre minden világos: nem az történt, hogy T. nem ismert fel, amikor az arcába bámultam! *Hanem örült,*

hogy nem vettem észre! Nem akar beszélgetni velem Budapestig, *előlem* iparkodott, ide, az állomás végibe, s az utolsó pillanatban, szinte minden remény nélkül fordulhatott a menetrend felé, hogy elkerülhessen.

De hiszen akkor! De hiszen akkor most már előtte sem lehet kétséges, hogy megláttam őt, s mégis, szándékosan faképnél hagytam! Hiszen akkor már ő is tudja, hogy én is... és hogy ő is... és akkor már egyikünknek sincsen oka a bujkálásra!

Alighogy végiggondolom ezt, már jön is felém T. Ő is végiggondolhatta, mert már messziről mosolyog, integet.

— Szervusz! — kiáltom örömmel. — Szintén Pestre?

— Szintén! — mondja vígan. — Már jöhetne ez a vonat.

— Amint kívánod! — mondom kedélyesen. — Már látom az orrát. Gyere, a negyedik vágányra szokott beállni. Különben hogy vagytok?

— Tűrhetően — mondja T., és sietve belém karol. Nincsen sok időnk. — És te? — kérdi. — Remekül nézel ki. Remekül!

Jókedvűen ordít, hogy túlharsogja a beálló szerelvény csattogását.

— Igazán örülök, hogy láttalak!

— Csókolom Klárikát — mondom sietve. — De megmondd neki!

— Hát szervusz! — szorongatja a kezem T. nagy szeretettel.

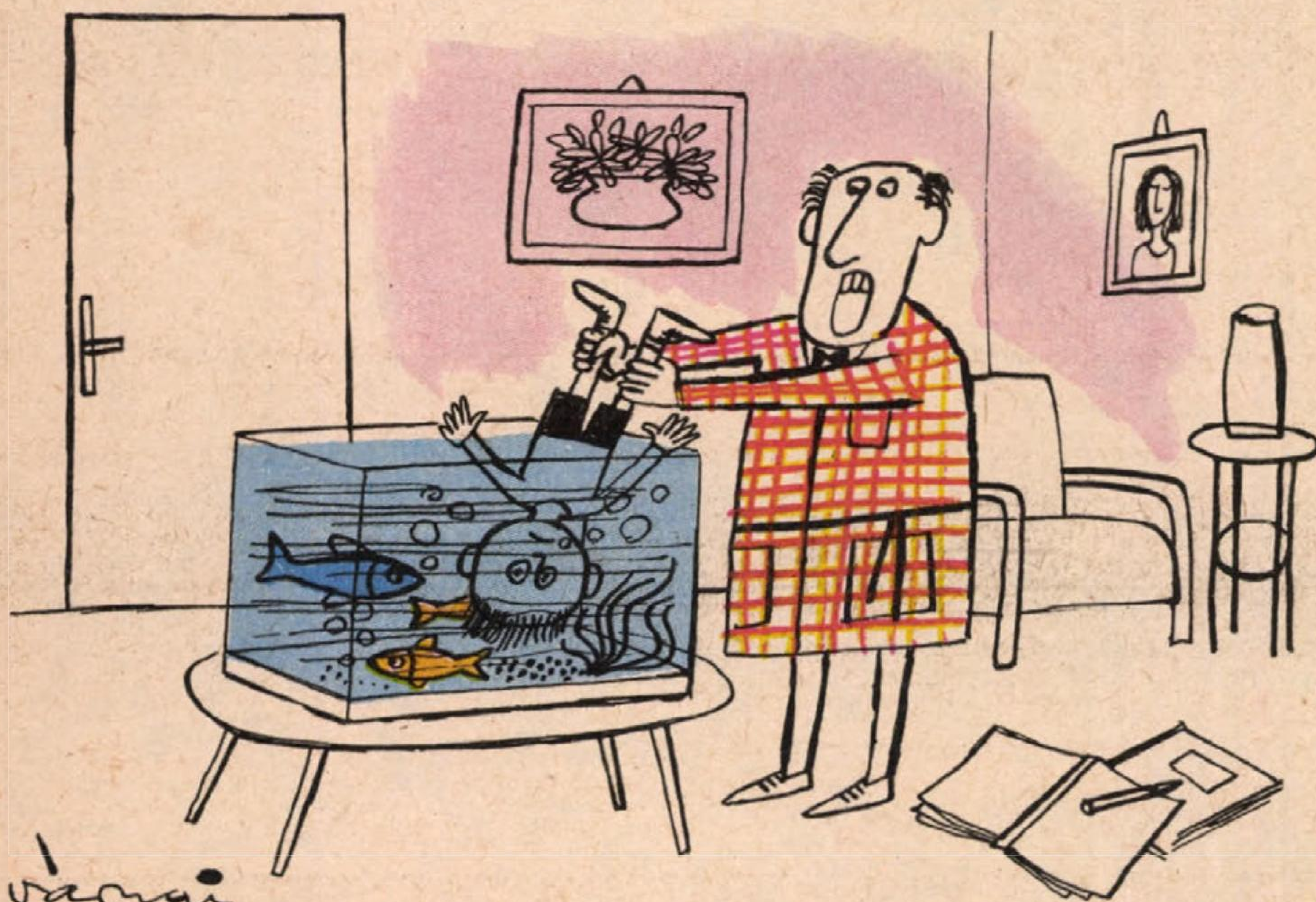
Nincs több idő a búcsúzkodásra, a *vonatunk* már indul. Fellépek a lépcsőre, T. a következő kocsira ugrik fel.

— Szervusz! — integetek T.-nek. — De igazán jelentkezzetek!

És ki-ki benyomul a saját fülkéjébe.

Somogyi Pál

SOKAT KÉRDEZ A GYEREK

– Most talán majd megérted, hogy miért nem tudnak beszélni a halak...

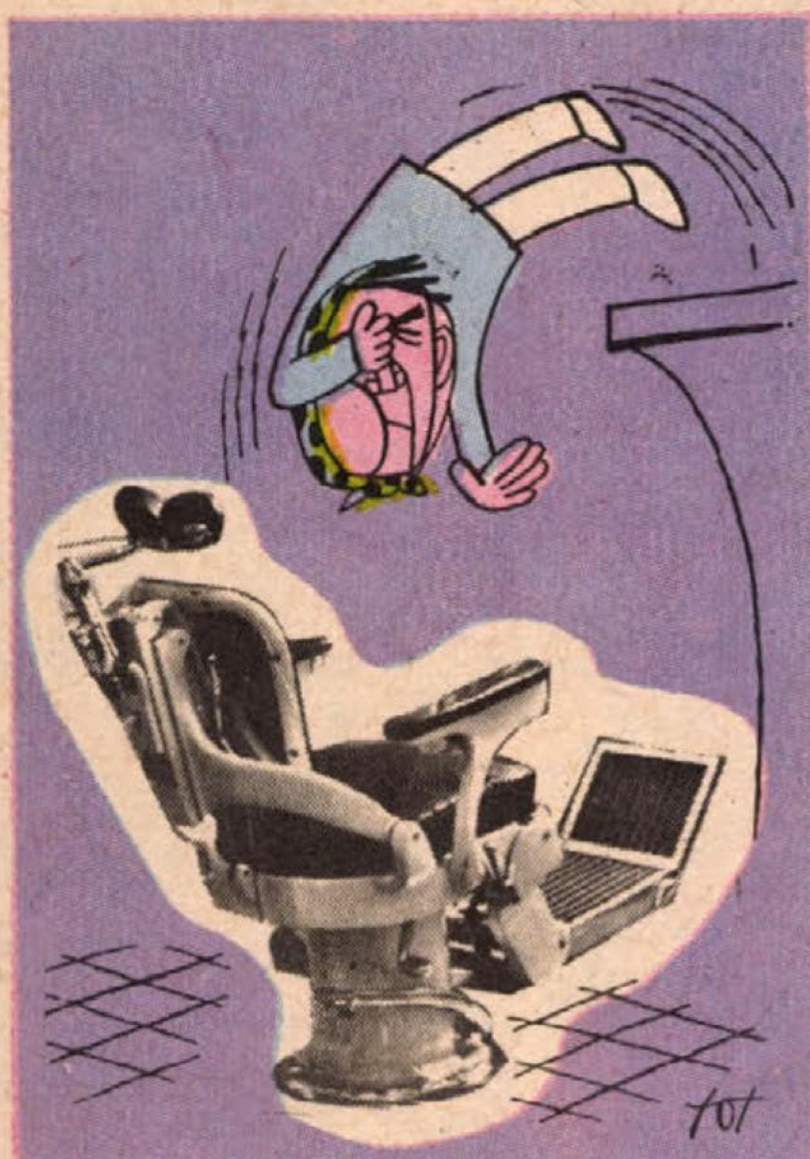
KÓDEX

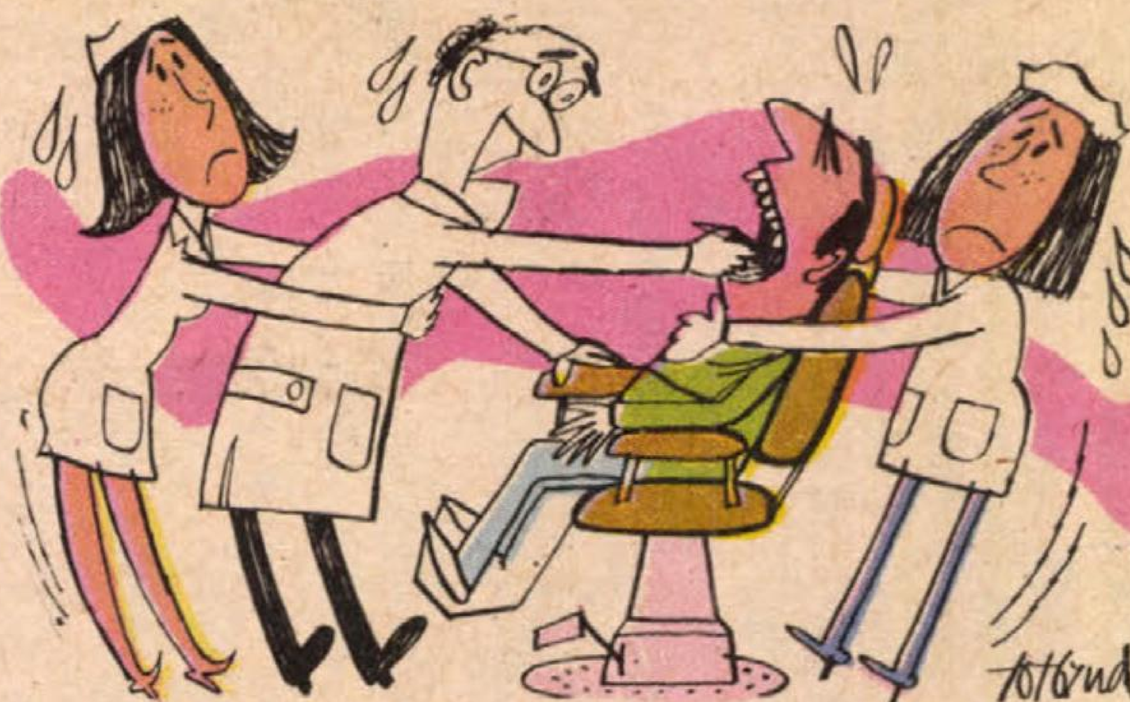
– Újra kell írni az egészet, a halleluját mindenütt egy l-lel írta!

FOGÁSZATI HÓNAP

HALÁLUGRÁS

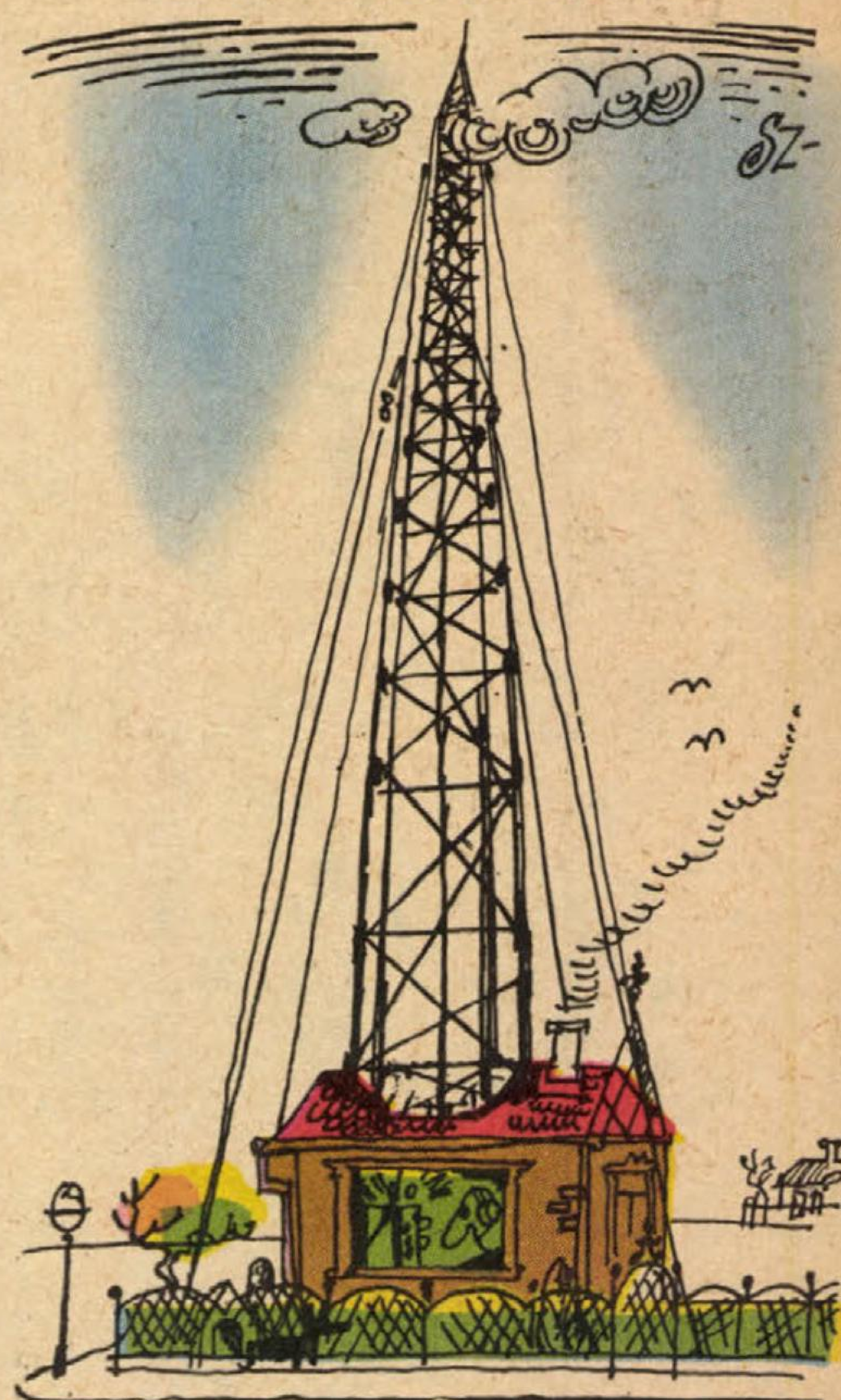
MAKACS GYÖKÉR

FOGAS REKLÁM

SZENVEDÉLYES RÁDIÓAMATŐR

a VILÁG anekdota kincséből

Egy munkakerülő, léha fráterről beszélgettek egy társaságban. Ugo *Tognazzi*, a magyar mozikban pergetett filmekről nálunk is kedvelt olasz színész megkérdezte:

— *És most miből él tulajdonképpen az illető?*

— *Jelenleg éppen dolgozik valahol* — közölte a társaság egyik jól informált tagja.

— *Látjátok, megmondtam nektek* — csattant fel Tognazzi —, *ez az alak pénzért mindenre képes!*

A magyar közönség körében ugyancsak népszerű olasz filmszínész: Alberto *Sordi*, egy rendkívül ostobácska, de gyönyörű, szép szájú hölggyel csevegett. Illetve nem is annyira csevegett, mint inkább szelíden tűrte, hogy a hölgy

csevegjen vele. A szép szájú butuska valahogy észrevette, hogy a színész nem figyel a beszédére, s neheztelve megjegyezte:

— *Hiszen maga ügyet sem vet arra, amit mondok...*

— *Asszonyom* — védekezett Sordi —, *igaz, hogy nem hallgatom, amit mond, de gyönyörködve bámulom, ahogy mondja!*

Talán az előbbieknél is ismertebb mozikedvelőink körében a jeles olasz jellemszínész: Vittorio *Gassman* neve. Gassman hazájában is körülrajongott művész, s így nem csoda, hogy egy napon a következő levelet kapta valamelyik csodálójától:

— *Tisztelt Művész Úr! Egy hetilap körkérdést intézett olvasóihoz, amelyben választ kér arra, hogy melyik színművészünket kedveli a legjobban. Művész Uram! Én válaszomban Önt óhajtom megnevezni.*

A levél folytatása és befejezése azonban kissé felingerelte Gassmant. Ez ugyanis így hangzott:

— *A hetilap szerkesztősége egyben felszólította az olvasókat: fejtsék ki négy pontban indokaikat, amiért a megnevezett színművészt a többiekkel szemben előnyben részesítik. Már most én nagyon szeretném, ha igen tisztelt Művész Úr postafordultával közölné velem a szükséges és számba jöhető indokokat, hogy válaszomat a körkérdésre még idejében beküldhessem.*

Békés István gyűjtése

EGYRE KEVESEBB (?) AZ ANALFABÉTA

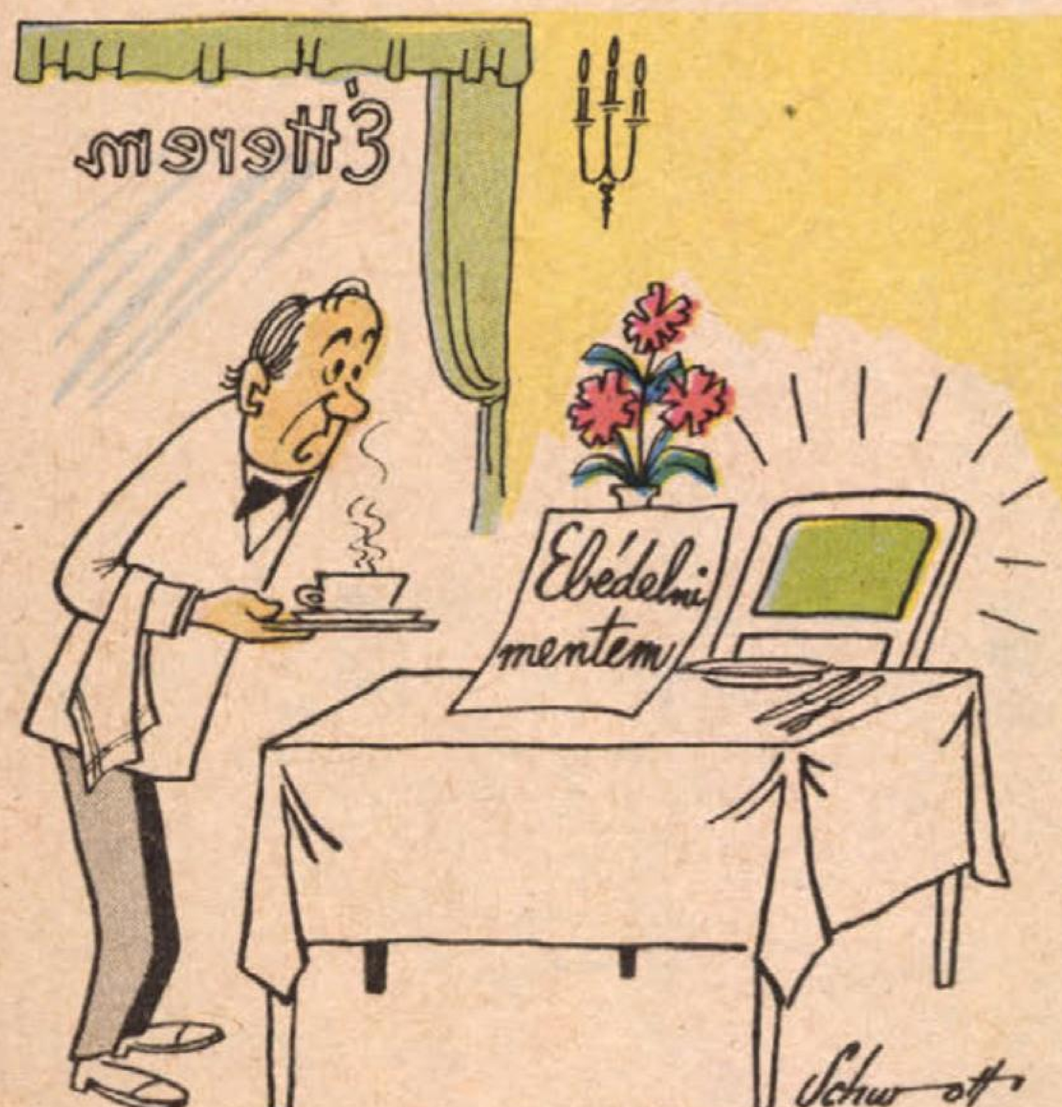
A világirodalom sorsa azon dől el, hogy lesznek-e emberek, akik írni, s mások, akik olvasni tudnak.

Nos, az UNESCO legutóbbi jelentése rendkívül derűlátó. Tíz évvel ezelőtt még 700 millió analfabétát tartottak nyilván, ma már csak 740 milliót.

Aki nem képes méltányolni ezt a fejlődést, annak százalékszámítással sietünk a segítségére. Tíz éve az emberiség 44 százaléka nem tudott írni-olvasni, ma már csak 39 százaléka.

Közben, tudniillik megszaporodott az emberiség.

NEM GYŐZTE KIVÁRNI

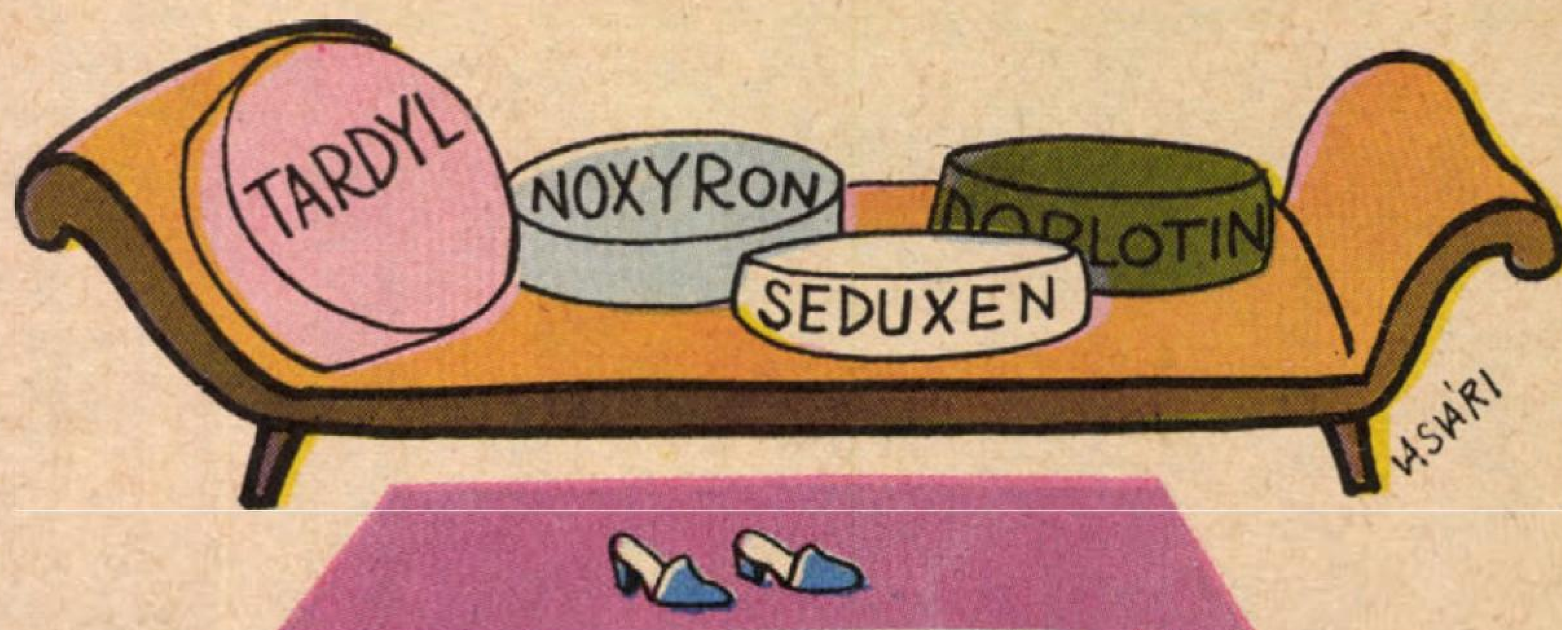
ERŐFOCI

— Kiütéssel győzött...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MI A KEDVENC KÖZMONDÁSUK?

Vasvári:

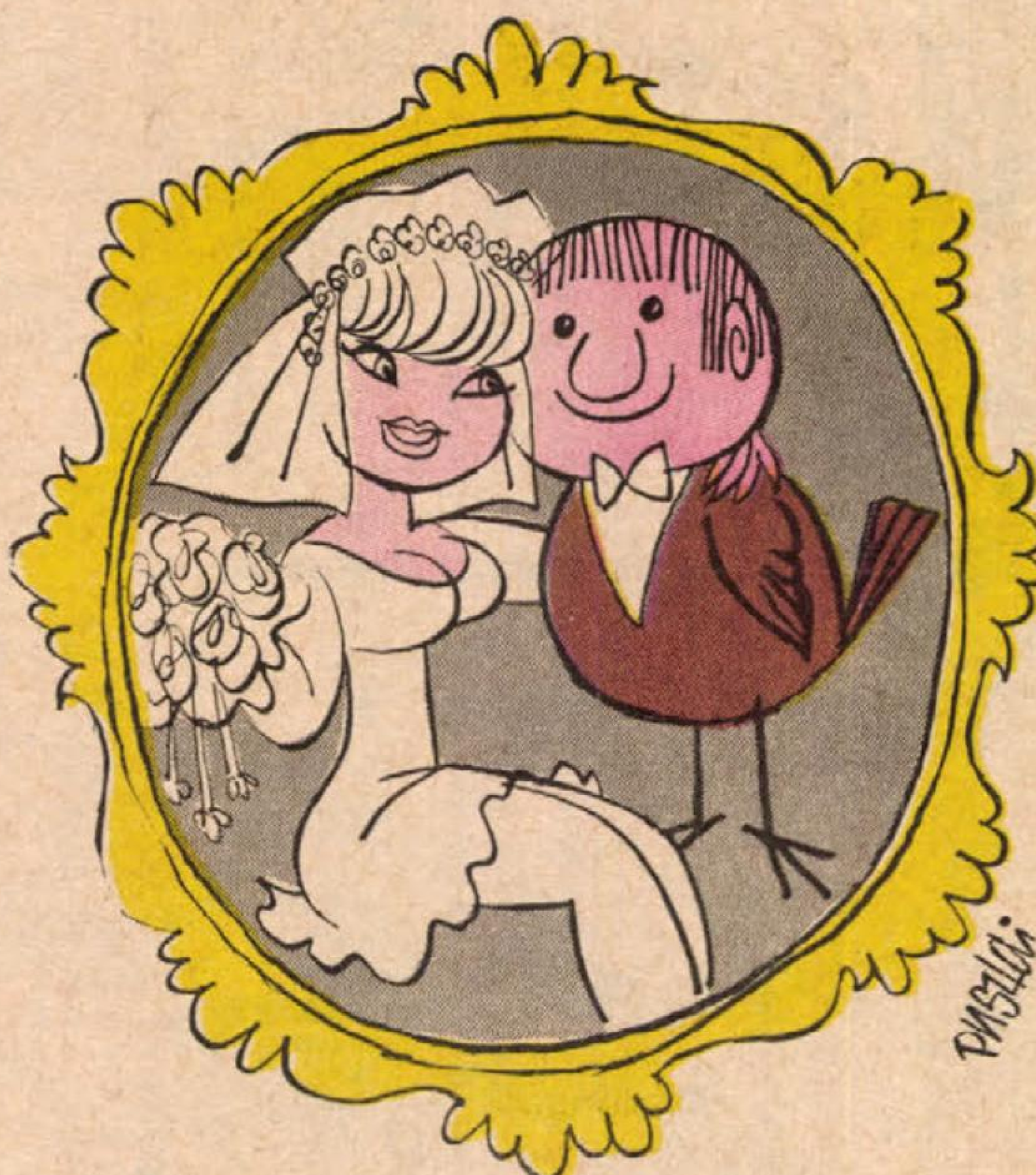
Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát.

Fülöp:

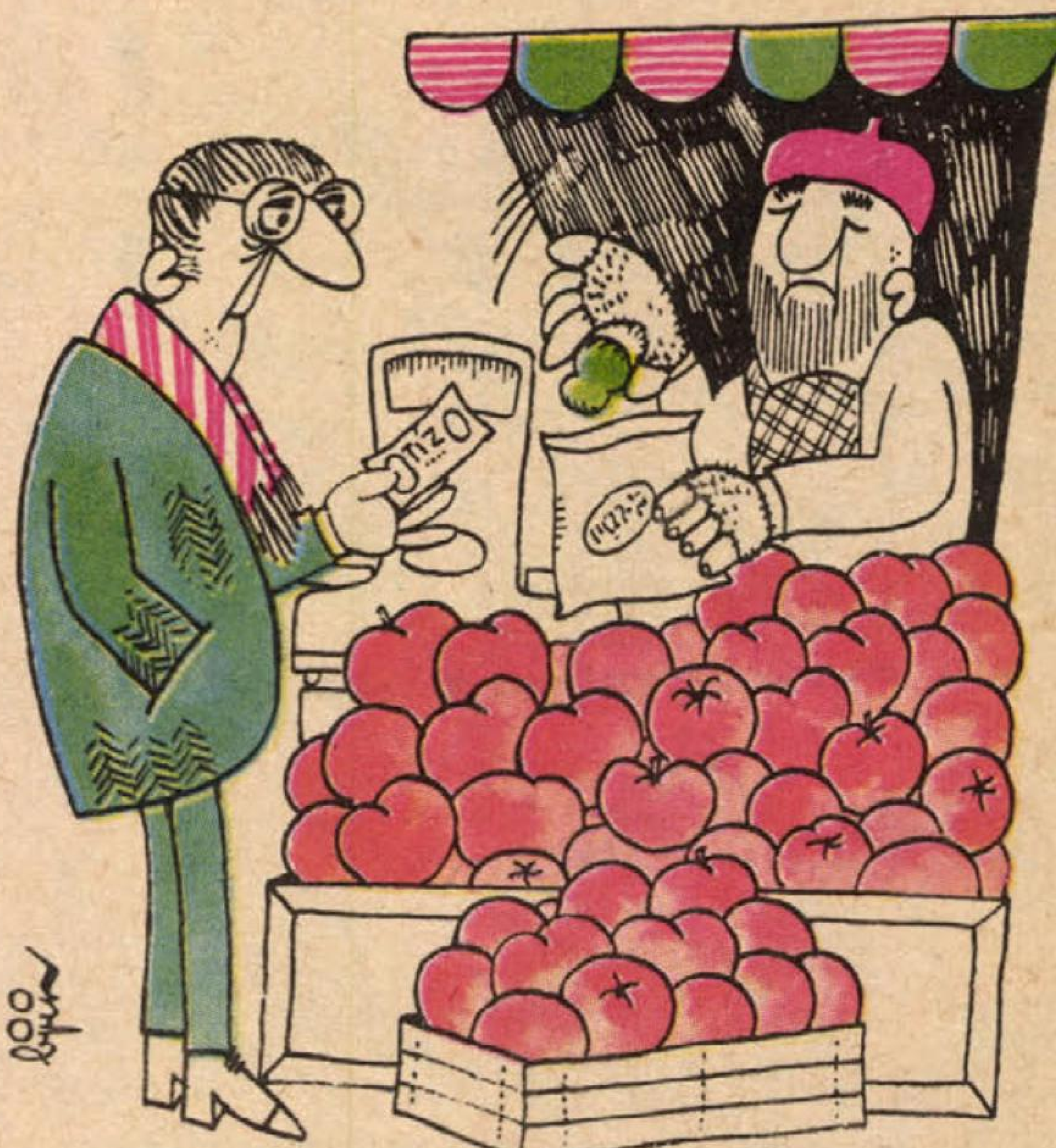
Nem mind arany, ami fénylik.

Pusztai:

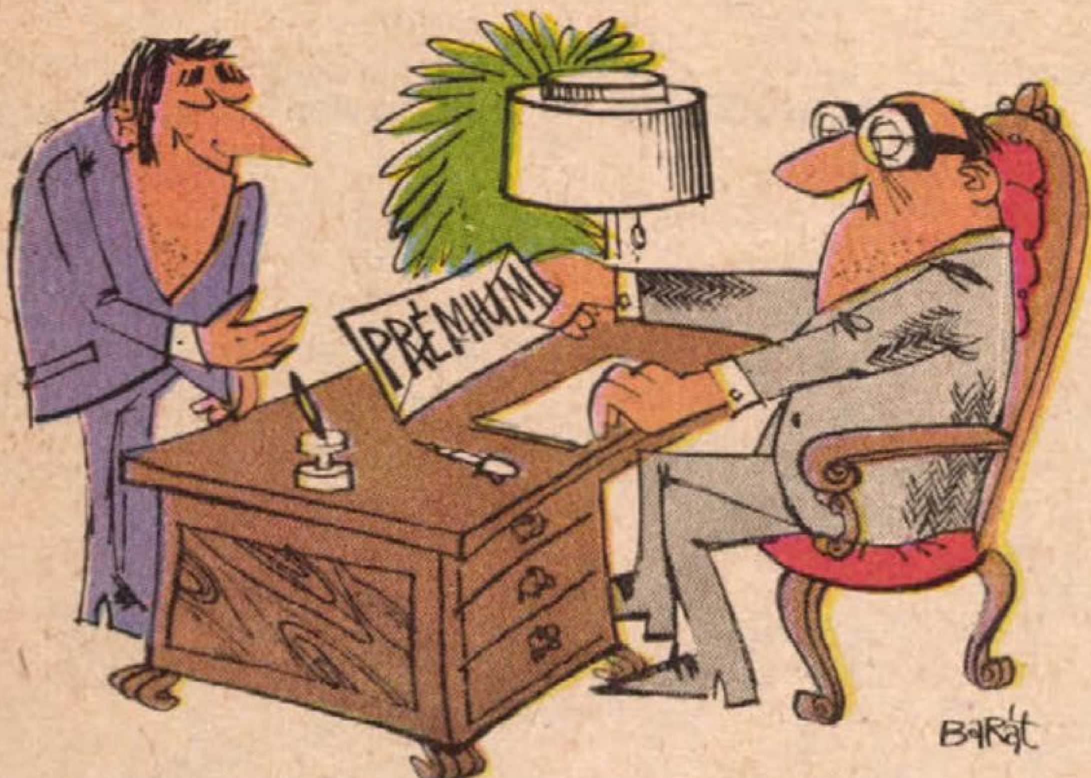
Jobb ma egy veréb...

Balázs-Piri:

Ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli.

Barát:

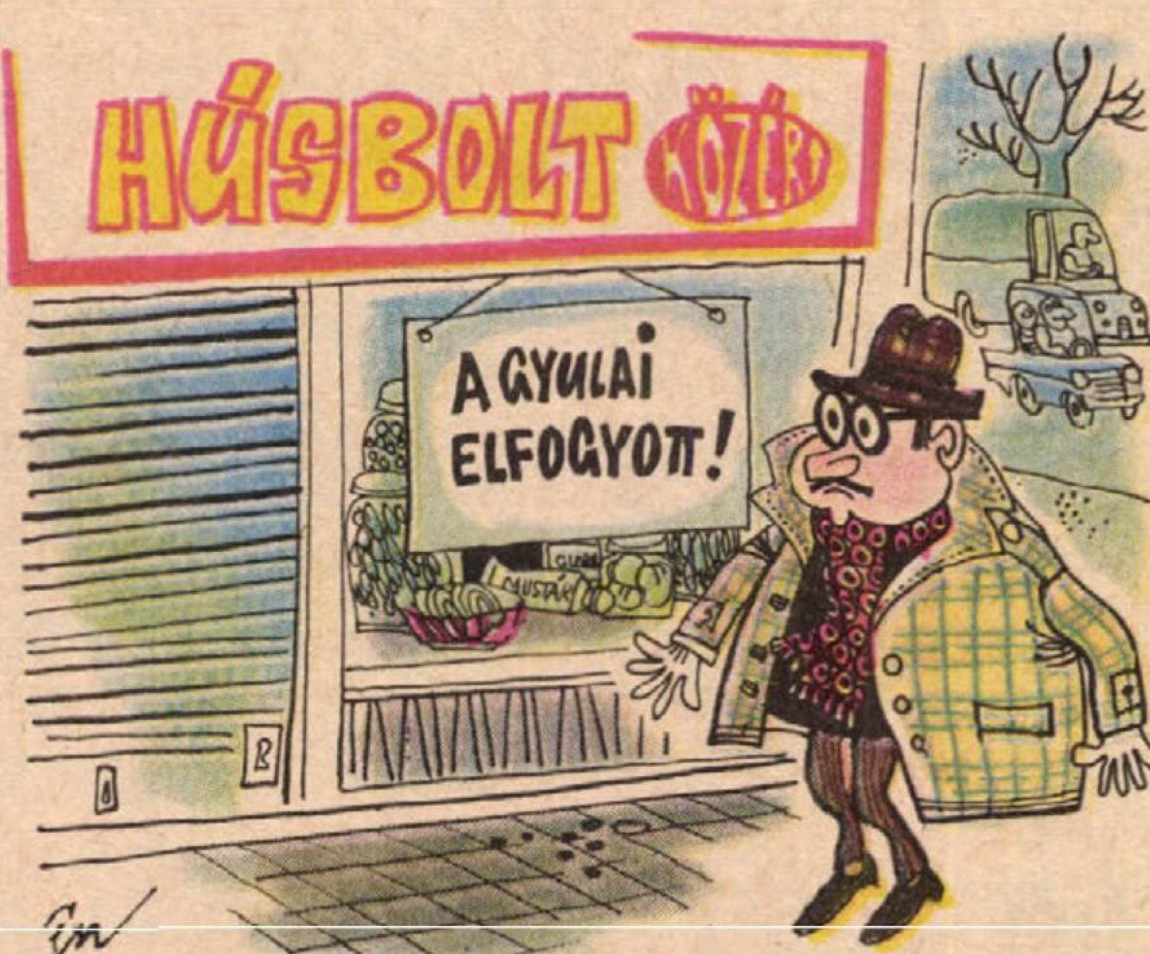
Hallgatni arany...

Tót:

Járt utat a járatlanért el ne hagyd.

Endrődi:

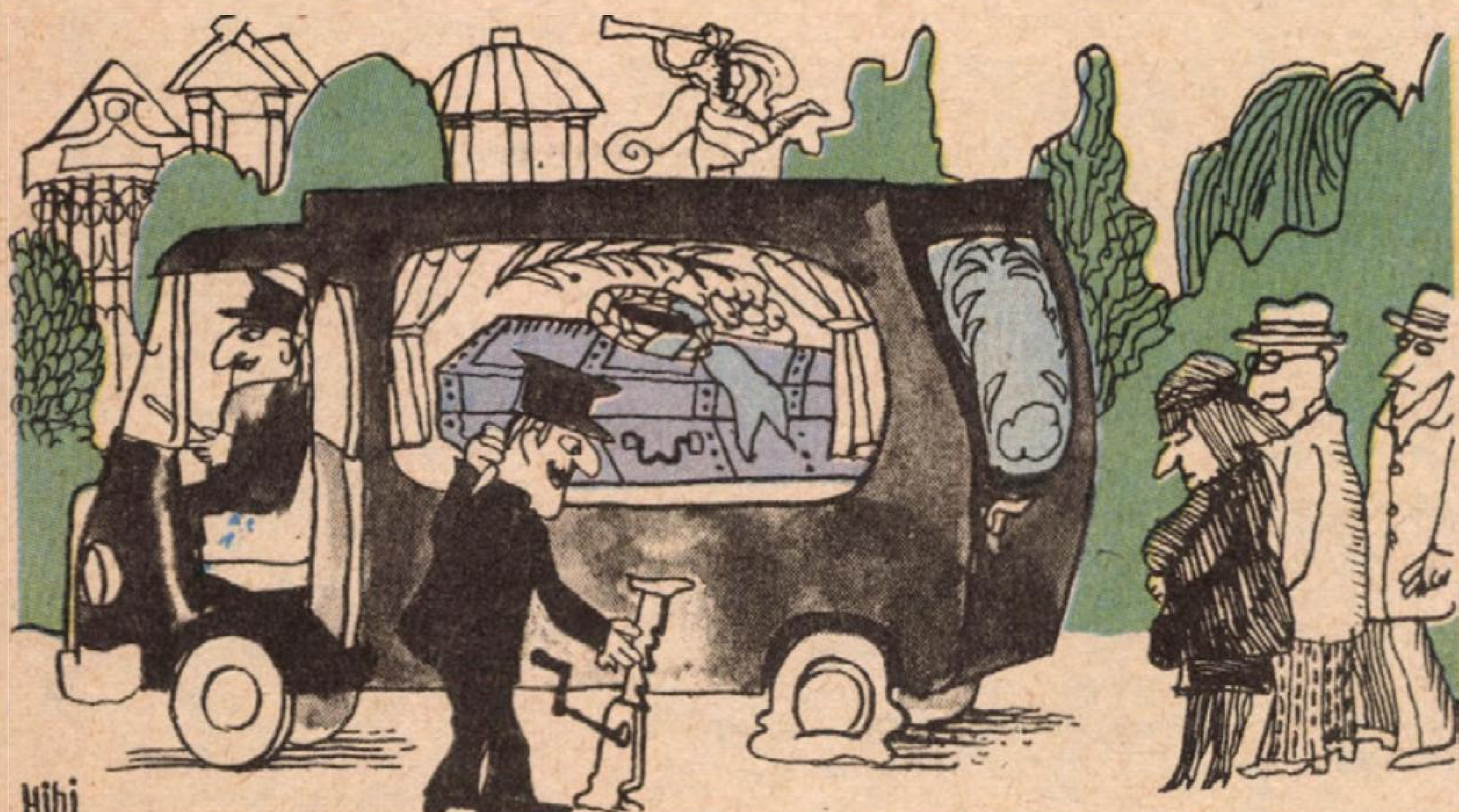
Több nap, mint kolbász.

Szűr-Szabó:

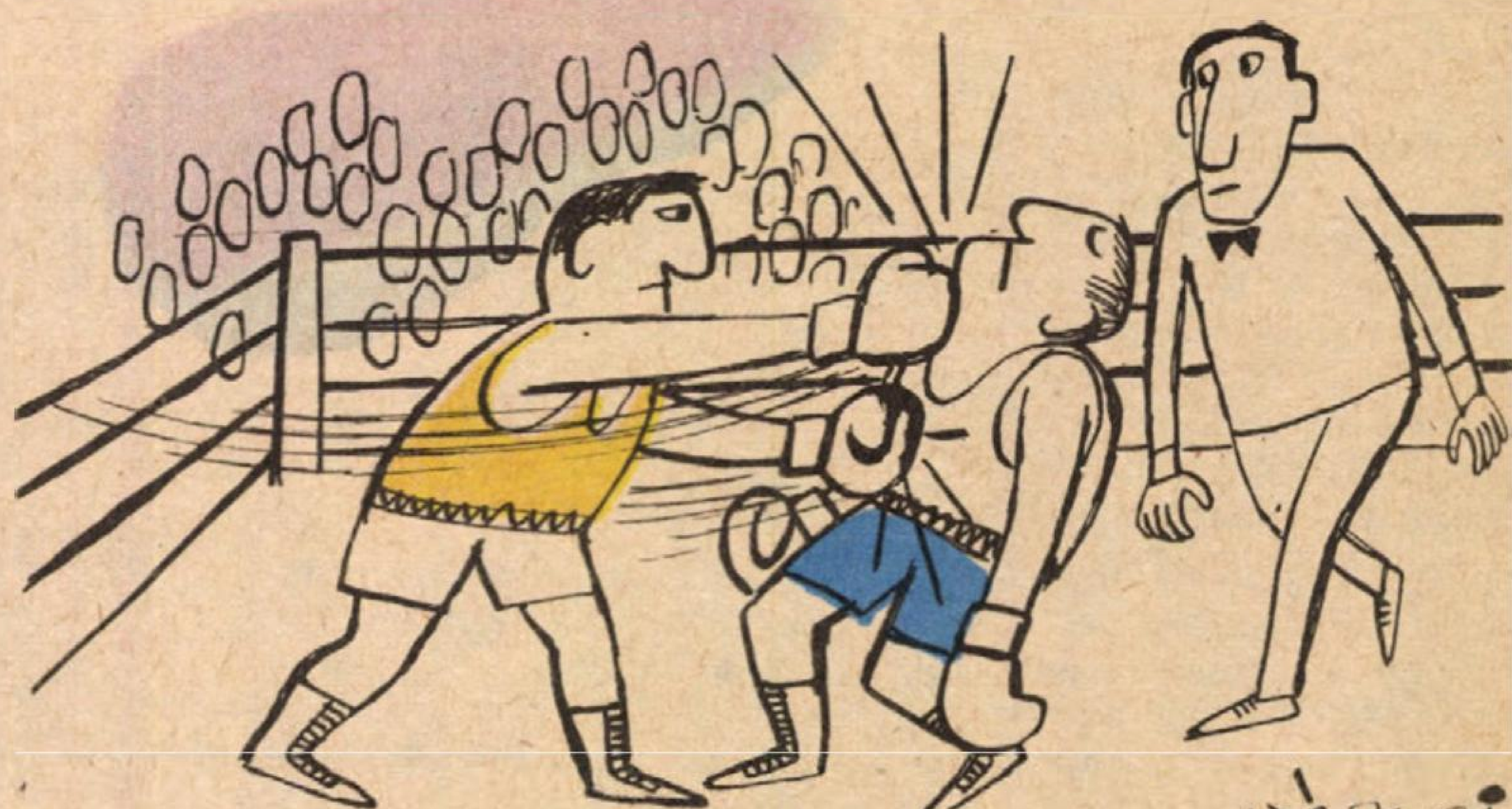
Amit ma felvehetsz, ne halaszd holnapra.

Hegedűs:

A baj nem jár egyedül.

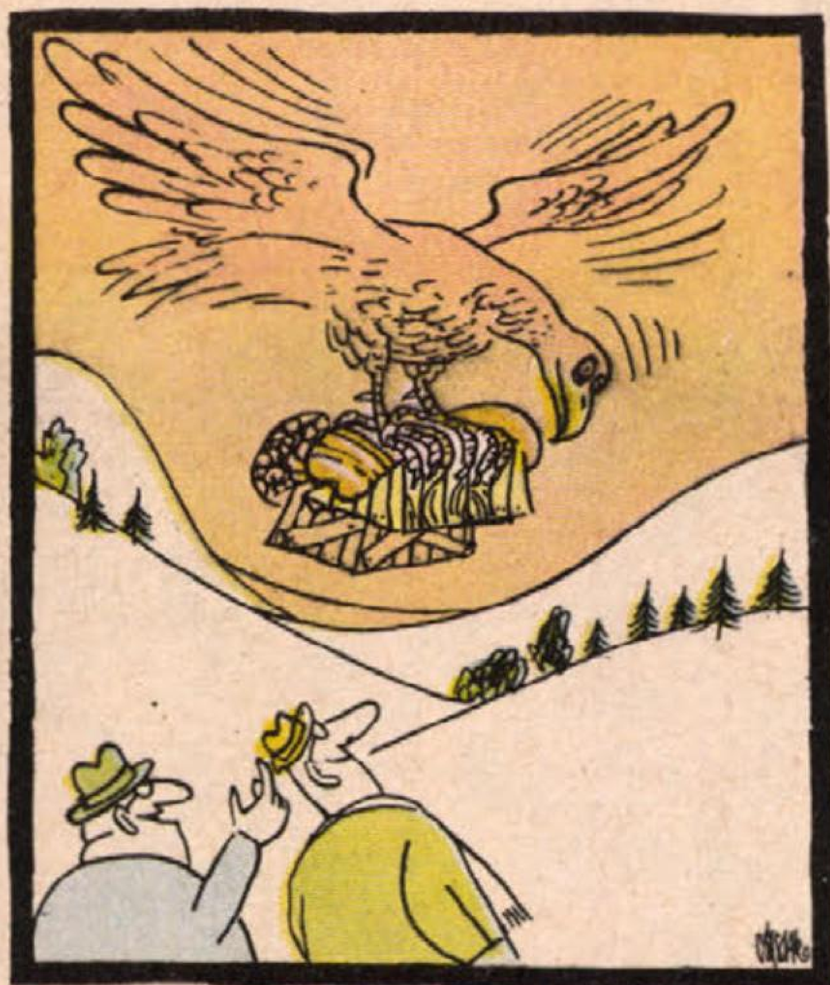
Várnai:

Kétszer ad, aki gyorsan ad.

MEGLÁTOGATTUK A GALYATETŐI SZOT ÜDÜLŐT

ROSSZ AZ ÁRUELLÁTÁS

– Jó ötlet volt szerződtetni ezt a sast. Így talán majd sikerül meggyorsítani a szállítást...

ÁBRÁNDOZÁS

– Milyen kár, hogy nincs házasságkötő terem!

ELDORÁDÓ

– Nálunk tejben-vajban fürdenek a beutaltak. Most ugyanis éppen nincs víz...

JAVASLATUNK

Figyelmeztető tábla a csendháborítók ellen.

ŐSZINTE INTERJÚ

A napokban felkerestem az iparág illetékesét, hogy érdeklődjem: mire számíthatnak a fogyasztók?

A javakorabeli férfi mellém lépett, jobbról-balról megcsókolt, és könnyes szemmel rám mosolygott:

— Szeretem az újságírókat. Támogatom a sajtót. Segítenek nekünk, hogy problémáinkat nyíltan, kendőzetlenül feltárjuk.

— Nagyon örülök — mondtam jólesően.

— Cigarettát parancsol? — kérdezte barátságosan.

— Köszönöm, nem.

— Én viszont kérek egyet, mert épp kifogytam.

— Tessék.

— Es most kérdezzen bátran, nincsenek kényes témák. Mindenre válaszolok.

— Elsőként talán az iránt érdeklődnék, hogy lesz-e az idén elegendő...

— Nem lesz! Nem és nem. Jövőre sem lesz. Erre senki ne számítson! Kertelés nélkül, nyíltan megmondom, belekiáltom a nagyvilágba, hogy nem!

— A vásárlóközönség általában a nagyobb méretű, kocka alakú égszínkéket keresi, miért gyártanak mégis trapezoid alakú, kisméretű püspöklilát?

— A feleségem ragaszkodik a püspöklilához. Ha Olgának jó, miért ne volna jó a többi százezer vásárlónak?

— Miért reklámozzák az újságban, amikor hiánycikk?

— Megmondtam, hogy a sajtót minden erővel támogatjuk.

— Van-e remény arra, hogy importból biztosítani tudjuk a jobb hazai ellátást?

— Nincs. De egy jó tanácsot adhatok. A vásárló kérjen útlevelet külföldre, mert számtalan országba exportáljuk az árut.

Galambos Szilveszter

FOCI FERI

– Látod, megint közös megegyezéssel távozott!..

Vitatkozunk

Zerge Béla semmit sem áhított jobban, mint a közszereplést. Egyetlen vágya volt: kiemelkedni a névtelenség homályából. Ezért közzétett néhány nagy horderejű felfedezést, új elméletet, melyről a szakemberek megállapították, hogy kitűnő, de másnap elfelejtették az egészet. Zerge kesergett, elvesztette a kedvét, amikor egy barátja a következő tanácsot adta:

— Édesapám! Ha te ismertté akarod tenni magad, mondj valami meghökkentően nagy marhaságot. Meglásd, a hírnév egy csapásra a szárnyára kap...

Így történt, hogy Zerge Béla munkahelyének „Előre nemes céljainkért" című, 147 példányban megjelenő lapjában, a következő cikket publikálta:

„Én aztat mondom, hogy a hónak nyáron kellene esni, amikor meleg van, hogy ezáltal ugyebár hűtse aztat a nagy meleget, ami ilyenkor szok lenni. Ez nagyon jó volna a termelés miatt is, mert nem izzadnának a népek..."

A terv bevált!

Az irodalmi lapban óriási dörgedelem jelent meg, mely főként a szerző rossz stílusát bírálta.

Zerge büszkén állapította meg, hogy irodalmi munkásságával ilyen elemzően foglalkoznak. Ezt követte a meteorológiai tudományos szaklap bírálata, Zerge elméletének tarthatatlanságáról, amely leszögezte, hogy bár Zerge jószándékában nem kételkedik, de felhívja a figyelmét arra a már ismert tudományos sarkigazságra, hogy a hó nulla fok felett elolvad, ezért az elmélet csak akkor lenne megvalósítható, ha nyáron sikerülne a hőmérsékletet a fagypont alá szorítani.

Zerge ekkor már mint tudós is szerepelt, hiszen nevét a vitacikkben hatszor írták le.

Zerge, az író és tudós, hamarosan közéleti férfiú is lett, mert az egyik politikai napilap hosszas cikkben foglalkozott elméletével, mely a szerző szerint demagóg hangnemben íródott, és félre nem érthető módon a nyár örömeinek lejáratását célozta. Ezt követte a közgazdasági szaklap, mely a termelékenység és az izzadás közötti antidialektikus viszonyt elemezte, és hosszasan polemizált Zergével.

Ekkor már Zerge Béla nevétől visszhangzott az ország. Az olvasók persze nem láthatták a 147 példányban megjelent eredeti cikket, de a válaszokból megérthették, hogy sorsdöntő kérdés lehet, melyben Zerge letette a garast. Egy kicsit rokonszenveztek is vele, mint mindenkivel, akit annyian támadnak.

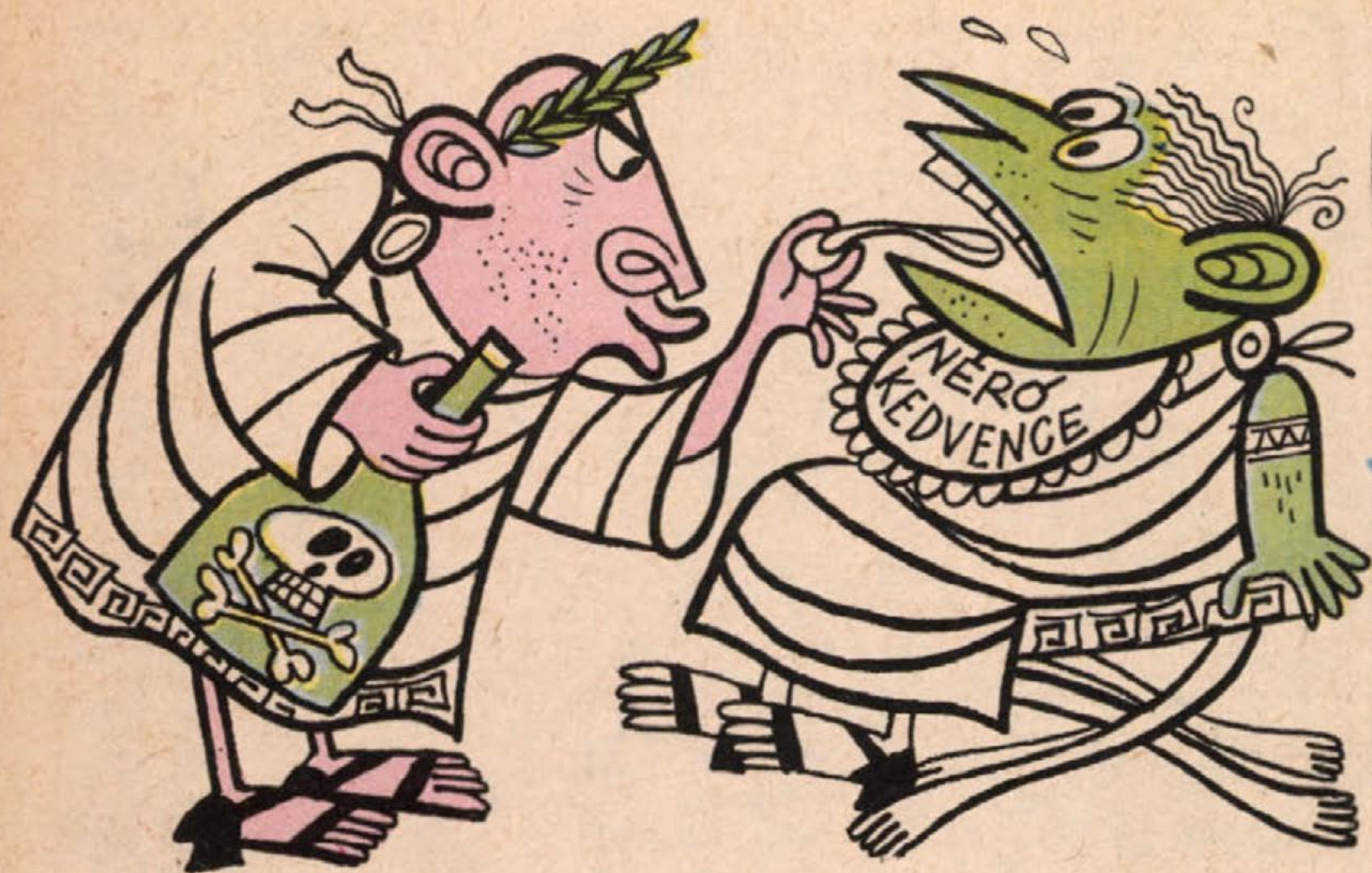
Zerge pedig elégedett volt és boldog. Nem kevésbé az „Előre nemes céljainkért" című lap szerkesztője, mert az eddig összesen három példányban elkelt lapból egy darab sem maradt, és a következő szám iránt az érdeklődés várakozáson felüli volt, mert az emberek sejtették, hogy Zerge — hála a szabad vitaszellemnek — választ ad majd az őt ért támadásokra...

Ősz Ferenc

GYÓGYULJ MAGAD!

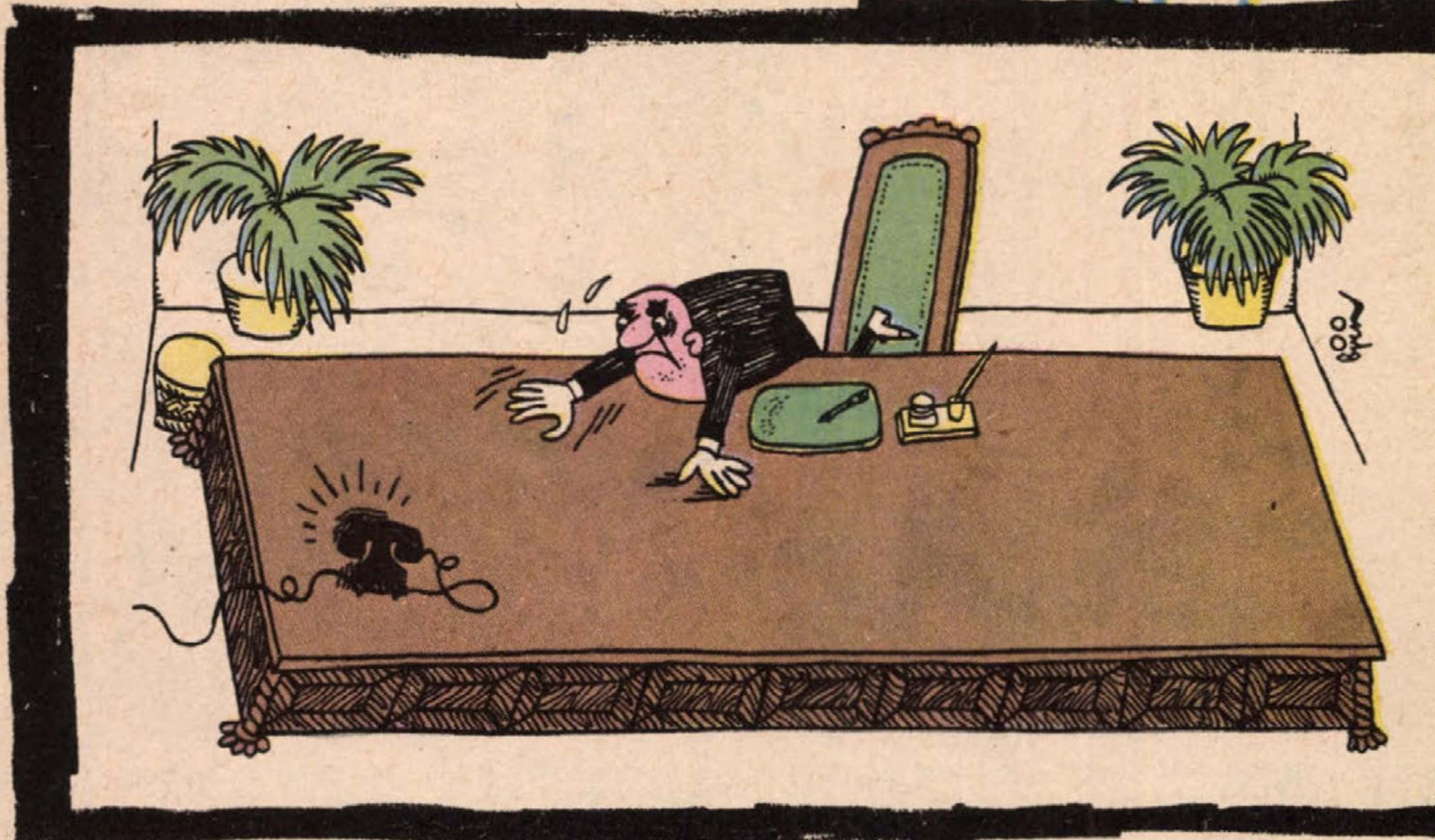
A „Csináld magad!"-jelszó mintájára van olyan betegség is, amelynek gyógyítását magára a betegre bízzák. A közönséges meghűlésről van szó. Angol tudósok kilenc évig kísérleteztek azon, hogy oltóanyagot termeljenek ki a hűlés ellen. Az ország legnagyobb gyógyszertárai az állami orvosi kutatóintézettel együtt tudósok tömegét állították munkába. Az eredmény? Eredménytelenség. Abbahagyták a kutatást. Kiderítették, hogy több, mint százféle vírus játszik szerepet a hűlésben, s mivel minden vírus egy külön világ, tulajdonképpen minden vírussal egyénileg kellene foglalkozni.

Mi tehát a megoldás? Óvakodjunk a meghűléstől!

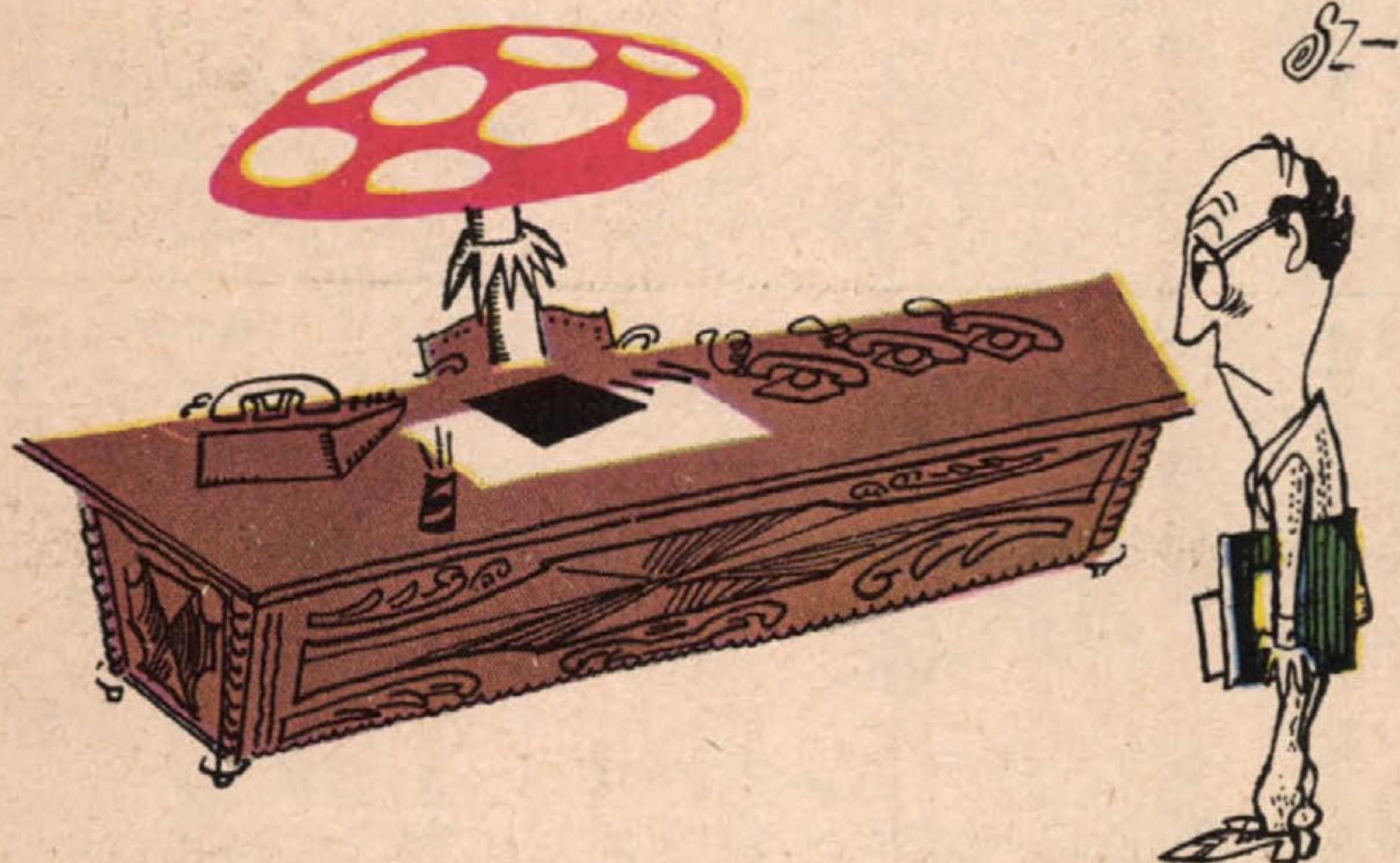

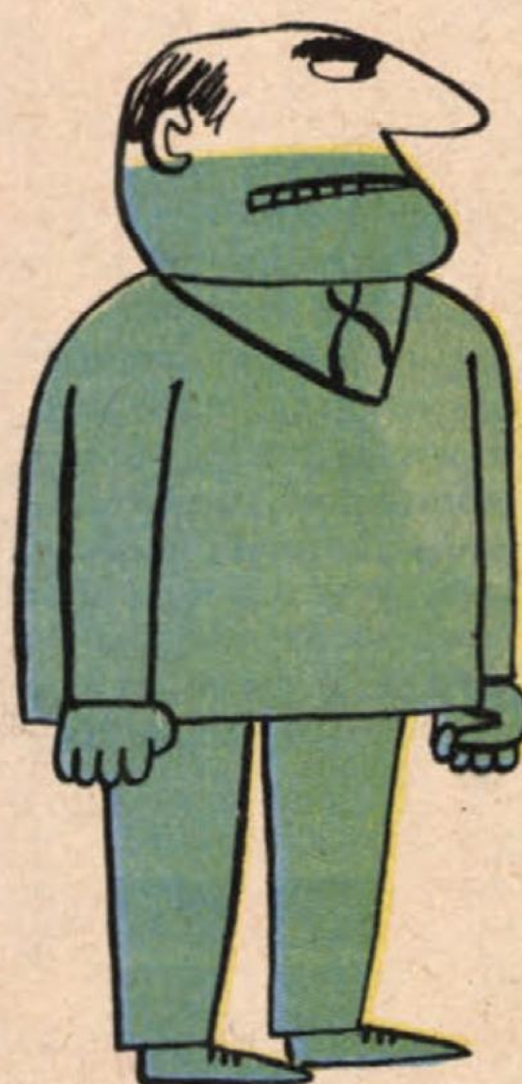

FÜLÖP, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ, SAJDIK, PUSZTAI

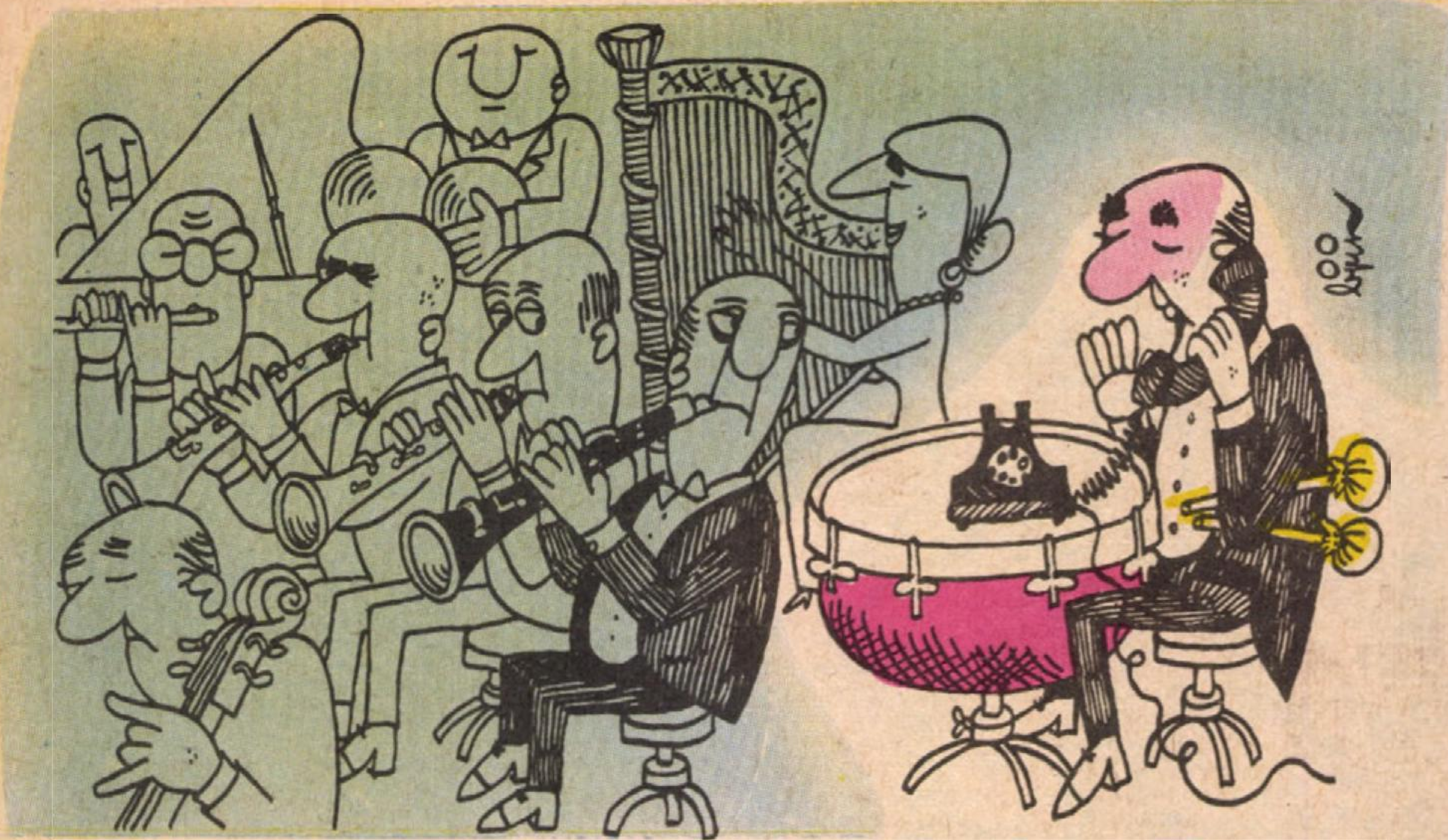

TELEFON A MUNKAHELYEN

– Most van néhány percem, gondoltam, felhívlak...

Endrődi István rajza A STRÉBER

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A pereskedő fél megkérdi az ügyvédet:

— Küldjek egy libát a tárgyalás előtt a bírónak?

— Megbolondult? Még elítélnék vesztegetésért!

A tárgyalást megtartják, az ügyfél diadalmasan mondja az ügyvédnek:

— A tanácsa ellenére elküldtem a libát a bírónak, és mégis megnyertük a pert.

— Nem értem — csodálkozott az ügyvéd.

— Pedig nagyon egyszerű. Az ellenfél nevében küldtem.

*

— Lilikém — szólt az apa tizenhét éves lányához — megfenyegetett téged a fiú mielőtt megcsókolt?

— Igen, papa, azt mondta, hogy soha többé nem csókol meg, ha sikítok.

*

Egy chicagói büszkén meséli:

— A mi metropolisunk a legbecsületesebb város a világon. Egyszer valaki egy aranyláncot csavart az utcai kanális vasára és másnap még ott volt.

— Az aranylánc?

— Nem, a kanális.

*

— Maga az előbb azt a szót hallatta, hogy idióta. Engem akart talán megsérteni?

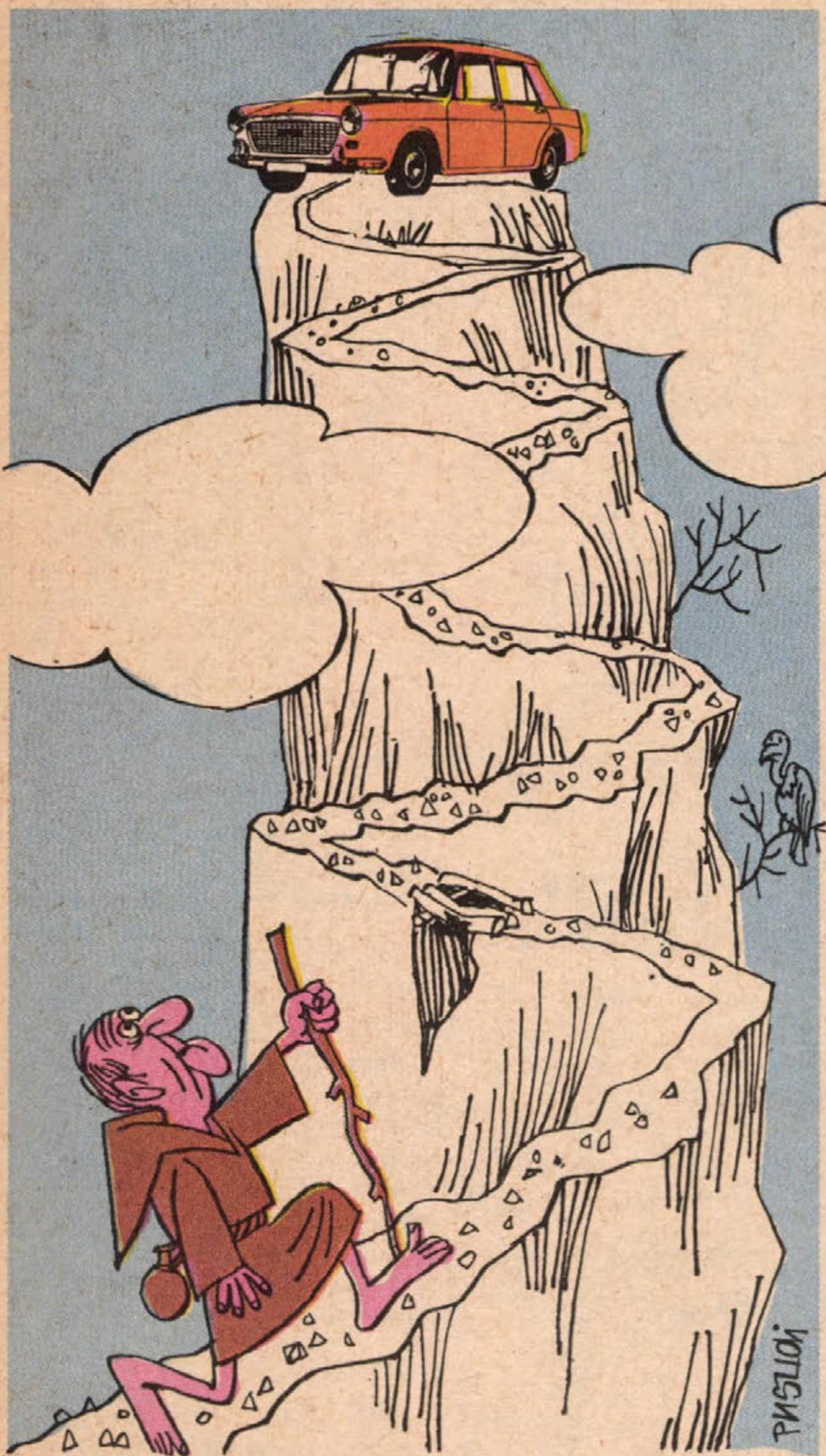
— Hogyan, azt hiszi, hogy maga az egyetlen idióta az egész világon?

VÁLÁS KANADAI MÓDRA

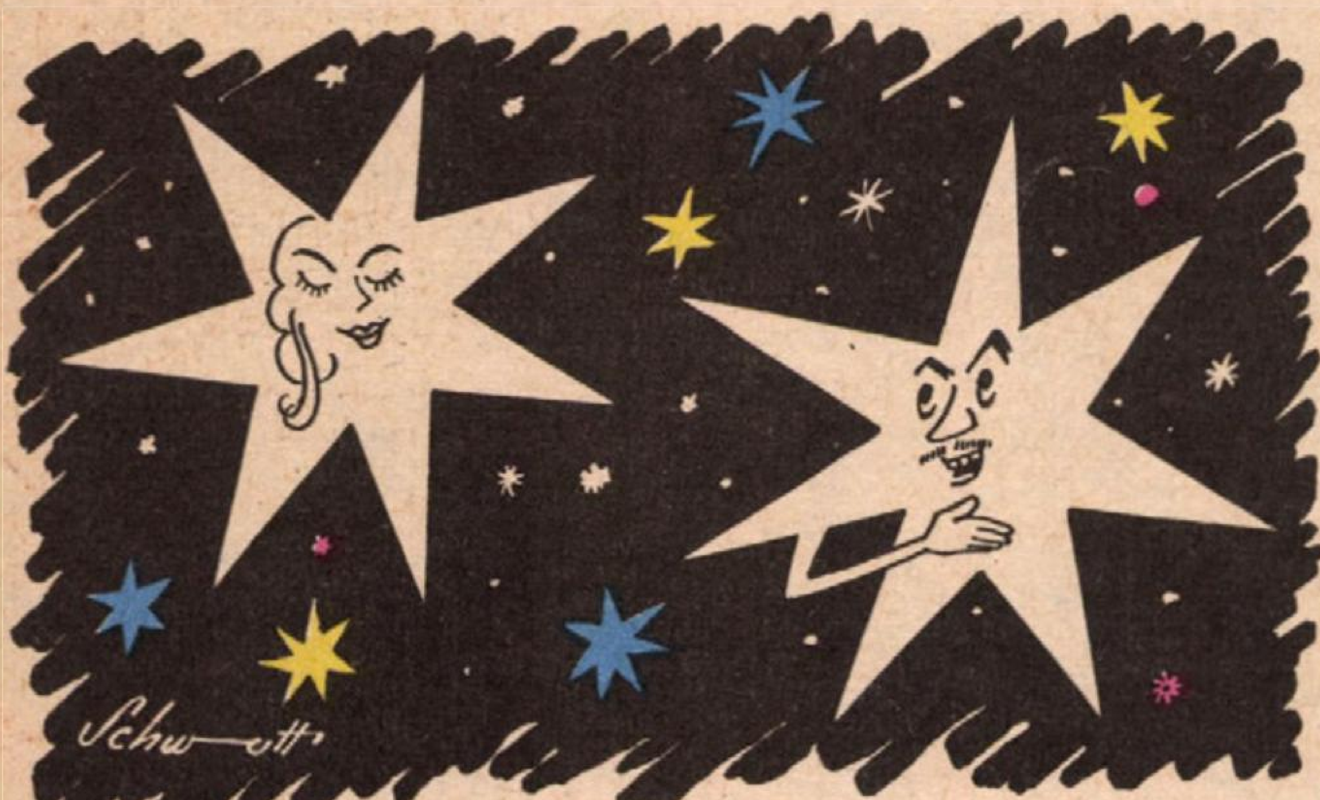
Az olasz származású Luisa Moore válni készül a férjétől. Mint elmondotta, nyolc évig élt együtt a férjével, Rogers-szel, és soha a legcsekélyebb ellentét sem volt köztük. Nyolc hónappal ezelőtt összeházasodtak, s azóta szinte szüntelenül veszekednek. Most elhatározták, hogy családi boldogságuk érdekében elválnak. Vagy ahogyan Luisa asszony kifejezte – válást kötnek. Minden külön értesítés helyett.

KORUNK ASZKÉTÁJA

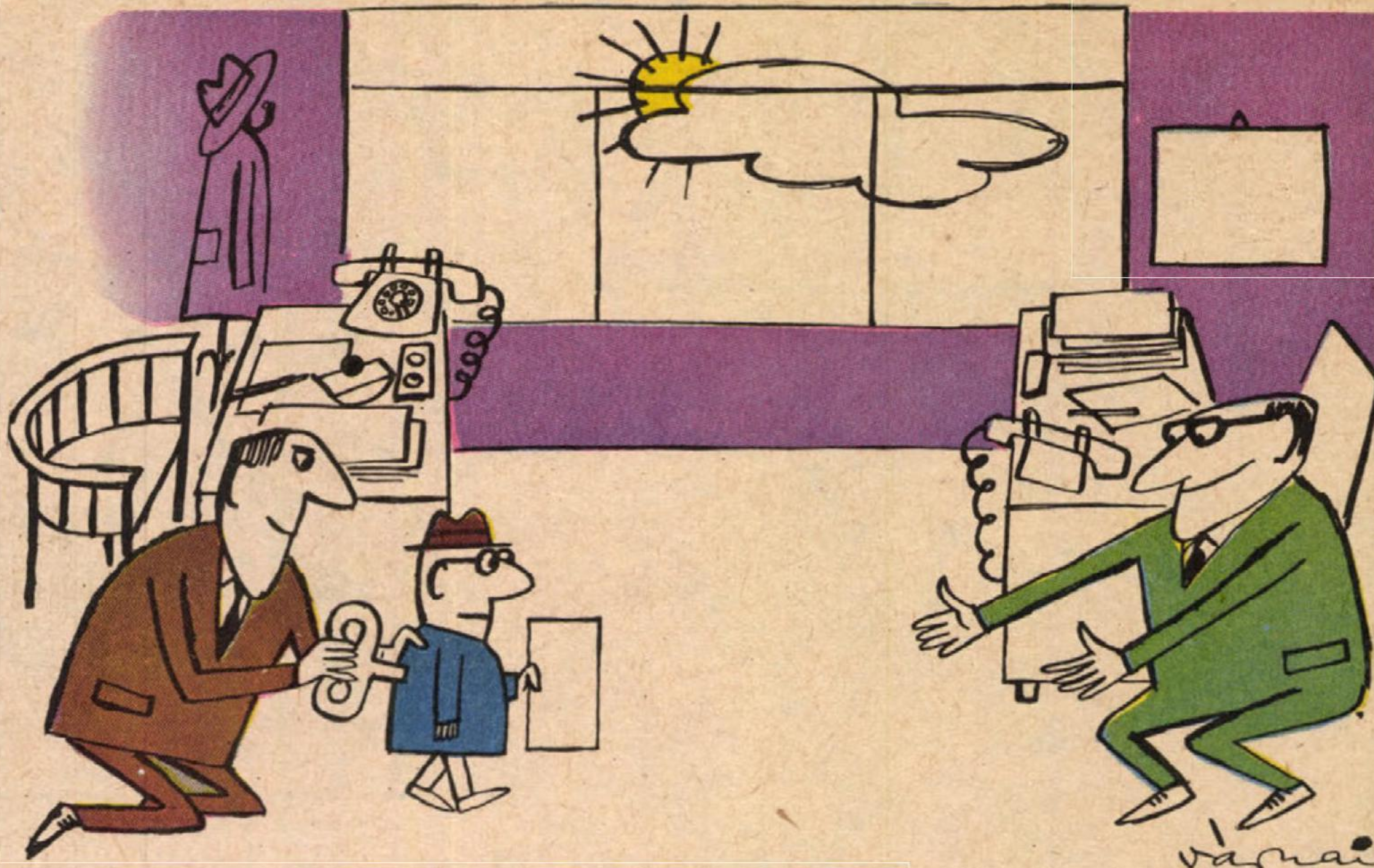
– Kenyéren és vízen a szent cél eléréséért!

VALLOMÁS

– Csillagom, magáért felhoznám az embereket is a Földről...

AZ ÜGYFÉL

SZILÁNKOK

BOLDOG HÁZASSÁG

— Alig látjuk egymást a feleségemmel. Mikor hazajön a munkából, én akkor megyek dolgozni. De nálunk nem is lesz válóper!

*

UNALMAS DARAB

Brahovácz meséli:

— Egy ismerősöm tegnap színházba ment, de olyan unalmas volt a darab, hogy nem várta meg a harmadik felvonást. Ebből aztán nagy botrány lett.

— Miért?

Ő volt a darab főszereplője!

*

GÁLÁNS ELŐFIZETŐ

— Én a körúti Fényújságot járatom.

*

NYEREMÉNY

Nemrégen a Rádió „Csúcsforgalom" című műsorának vetélkedőjén nyertem húsz liter benzint. Üzemanyagom már van. Most elkezdhetek gyűjteni egy autóra...

*

PREMIER

X. filmrendező minden premierjén meghajol a mozi közönsége előtt, aztán a következő bukásáig nem találkozunk vele.

*

TERVEZGETÉS

A menyasszony édesapja polgári, az édesanyja templomi esküvőt szeretett volna. A vőlegény semmilyent.

*

FOGYÓKÚRA

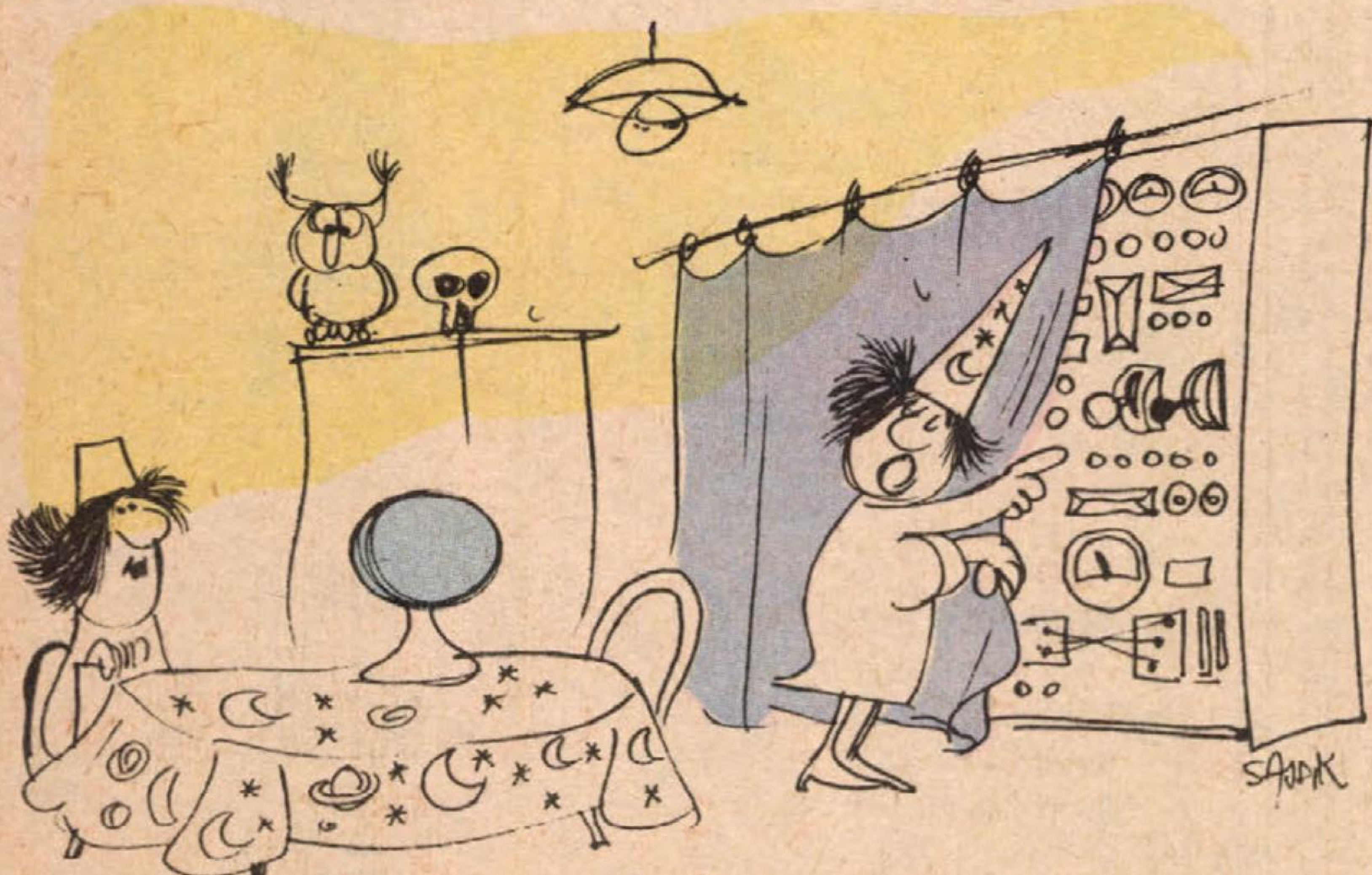
— Kérek egy gesztenyepürét. De hab és gesztenye nélkül.

G. Sz.

DEHEROIZÁLÁS

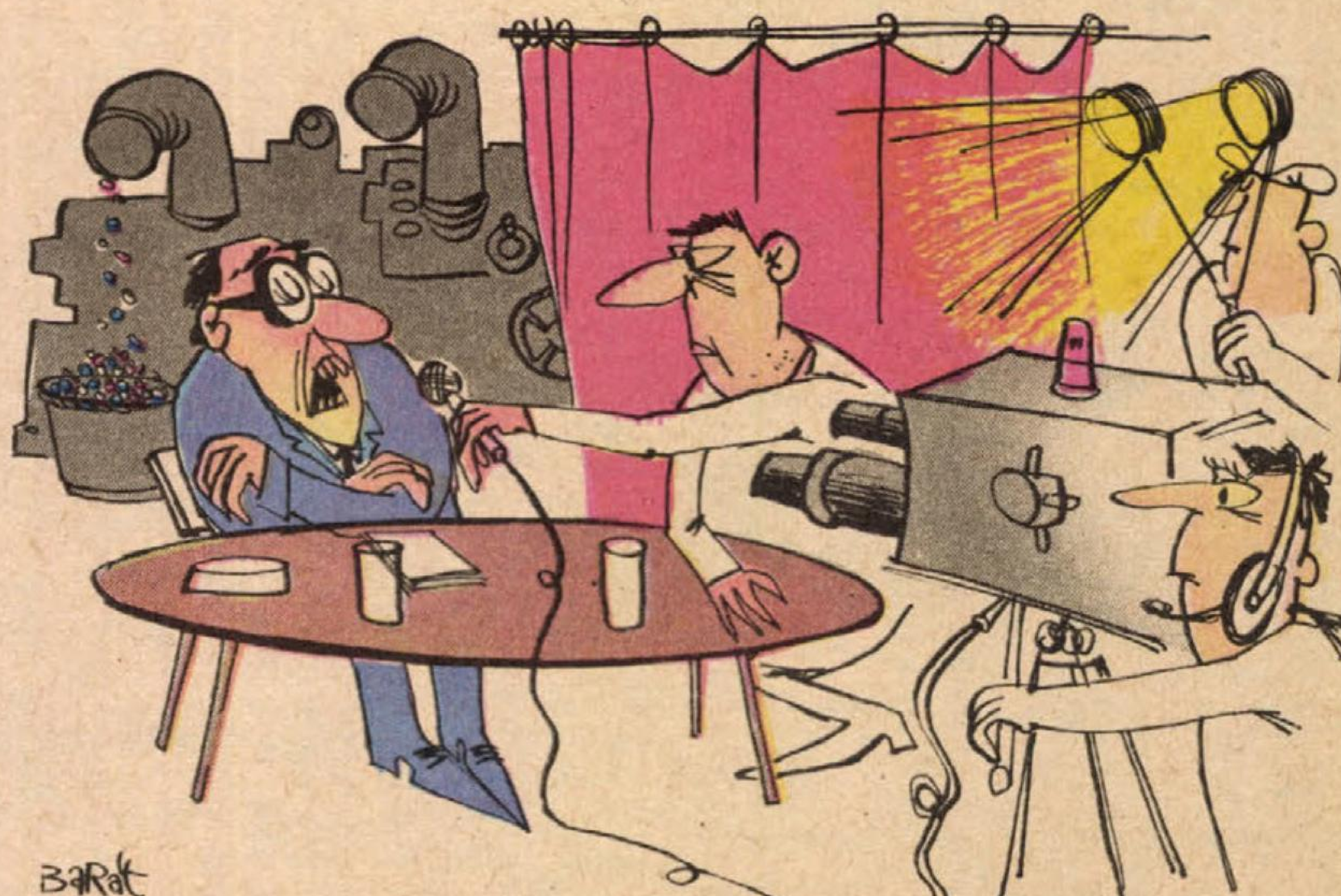

JÓSNŐNÉL

– Már computerrel dolgozom, de az áraim változatlanok

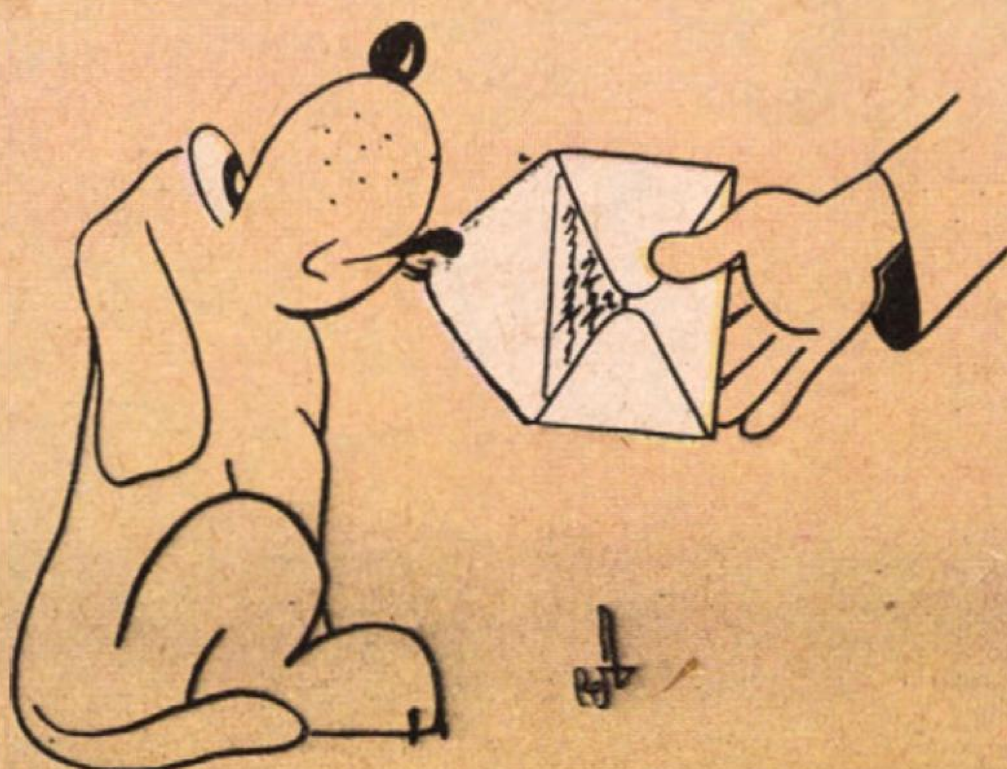
NYILATKOZIK AZ ILLETÉKES

– De a konfetti-ellátással semmiféle baj nem lesz!

IMPORT HUMOR

SZOLGÁLATKÉSZ KUTYUS

(„Pikker", Tallin)

KONCERT

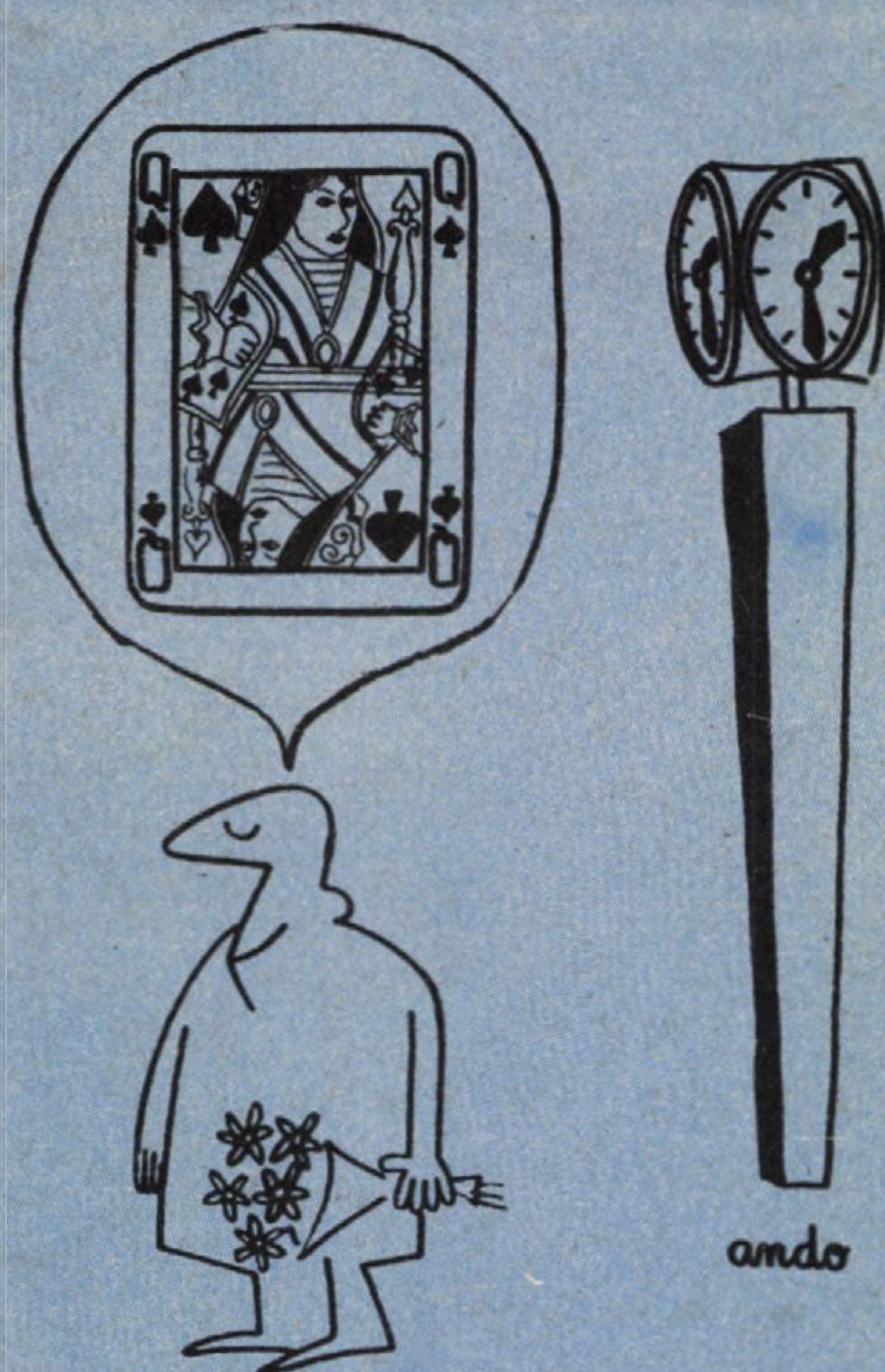
(„Krokodil, Moszkva")

EREDMÉNYHIRDETÉS

(„Szpilki", Varsó)

AZ IMÁDOTT NŐ

(„Urzica", Bukarest)

MIHAIL KVILIDZE:

TELEPÁTIA

Napjainkban néhány foglalkozás elavult, kiment a divatból... Nincs mit tenni: huszadik század... technikai haladás... kibernetika, elektronika ésatöbbi...

Én egyébként telepata vagyok. Van egy ilyen ősi foglalkozás: az ember nagy távolságból átviszi a gondolatait másokra. Igaz, manapság kevesen hisznek benne, de annak idején...

A napokban a következő eset történt velem.

Megyek a Moszkvicsomon a Gorkij utcán, és a Beloruszkij pályaudvarnál kész a baj: kilyukadt a belső gumi! Tartalék pedig, pechemre, nincs. Mit csináljak? Vánszorgok tovább három keréken, reszketek, mint akit a hideg ráz és arra gondolok: „Most mindjárt, a Majakovszkij téren megáll egy piros Moszkvics, kiszáll belőle egy szimpatikus fiatalember és ad nekem egy belsőt", Erre gondolok, s közben, ahogy ez a telepaták szeánszain szokás, megfeszítem magam, erőlködöm, hívásokat bocsátok a térbe, úgymond találkozóra hívom „a partner" lelkét.

Odaérek a Majakovszkij térhez, és mit gondolnak? Senki! Se piros Moszkvics, se fiatalember — csupán a megállónál tolonganak, trolira várnak az emberek.

Na, gondolom, nem működött a telepátiám. Még

jobban kell összpontosítanom, figyelnem... S megfeszítem magam teljes erőmből, erőlködöm, hogy elsötétül a szemem előtt minden, már semmit sem látok, mintha ködben kúsznék előre az út szélén, és tovább küldöm a hívást: „Puskin tér... a gyógyszertárnál... a taxiállomás mellett... piros Moszkvics... egy férfi mosolyog, kiszáll a kocsiból... felajánl egy belsőt..."

Odaérek a Puskin térhez és... megint semmi! Sehol egy Moszkvics — se piros, se fehér, se fekete, egy se!

Nem, gondolom, nem adom meg magam! Érzem, hogy a hajam alatt, közvetlenül az agytekervényeimen hangyák szaladgálnak, remegek, csurom víz vagyok a megerőltetéstől és suttogok: „A Központi Távirdánál... piros Moszkvics... fiatalember... belső..."

Közeledek a távirda épületéhez, lassítok, balról hirtelen fülsiketítő fékcsikorgás: egy piros Moszkvics áll meg mellettem teljes sebességből, egy fiú dugja ki belőle a fejét és ordít, hogy zeng belé az utca:

— Miért nem hagysz békén, te vén hülye?! Nincs belsőm, nem érted?, nincs! Oroszul mondom!

Valóban, néhány foglalkozás elavult manapság. Nincs mit tenni: huszadik század... technikai haladás... automatika, kibernetika ésatöbbi.

(Oroszból fordította: Katona Erzsébet)

Apróságok

A minap felfigyeltem egy rádióreklámra. A fogászati hónap célkitűzéseit népszerűsítette — táncdalokkal illusztrálva. Természetesen, olyan dalokat válogattak ki, amelyeknek a szövege a témába vágó. Azt például, hogy *„Almát eszem, ropog a fogam alatt..."* Meg azt, hogy: *„Csak még fáj, fáj, fáj..."*

Jó ötlet, a rádiózás egyéb területein is hasznosítható. Például az időjárásjelentésnél. Így valahogy:

— A Meteorológiai Intézet jelenti: ma hűvös, szeles (*„Ha én szél lehetnék..."*) idő várható. Sokfelé csapadék (*„A zápor sem számít, hogyha én mellettem állsz, szívem..."*). A Kékestetőn havazik (*„Hull a hó a kéklő hegyeken..."*). Várható legmagasabb hőmérséklet mínusz kettő — plusz kettő fok között (*„Hideg van, jaj de hideg van..."*).

És így tovább, és így tovább...

*

Az Esti Hírlapban olvastam:

„Federico Fellini Londonban keresi legközelebbi filmjének *főszereplőjét. Ezt* a tervek szerint Ingmar Bergman svéd rendezővel együtt készíti."

Különös koprodukció, annyi szent!

*

Sok dolgom akadt mostanában különböző szolgáltató vállalatokkal. Ennek nyomán támadt a legeslegújabb *vízióm:*

Egy szolgáltató szövetkezet irodájában csöng a telefon:

— Halló, itt Harmadik Richárd. Vállalnak önök bérgyilkosságot?

— Miről lenne szó?

— Clarence, a bátyám...

— Csak egy személy? Annyiért nem tudunk a helyszínre kiszállni, nagyon kevés a szakemberünk. Tessék talán behozni...

— De hát az lehetetlen!

— Kivételesen talán tudunk küldeni két embert. Tessék diktálni a címet!

— London, Tower.

— Lépcső van? Mert a kollektív szerint lefelé 16, felfelé 8 lépcsőt köteles csak megmászni a dolgozó. Ha ennél több van, a rendelő pótdíjat fizet!

— És mikor jönnek?

— Azt nem tudjuk pontosan megmondani, mindenesetre holnap reggel nyolctól délután négyig tartózkodjon otthon az áldozat, nehogy potyára menjenek ki az embereink, mert akkor kétszeres díjtételt számítunk!

— Nem lehetne inkább az éjjeli órákban?

— Hova gondol?! Négykor lejár a munkaidőnk!

— Fényes nappal azért mégsem lehet...

— Sajnálom, akkor tessék kisiparost hívatni vagy házilag megcsinálni!

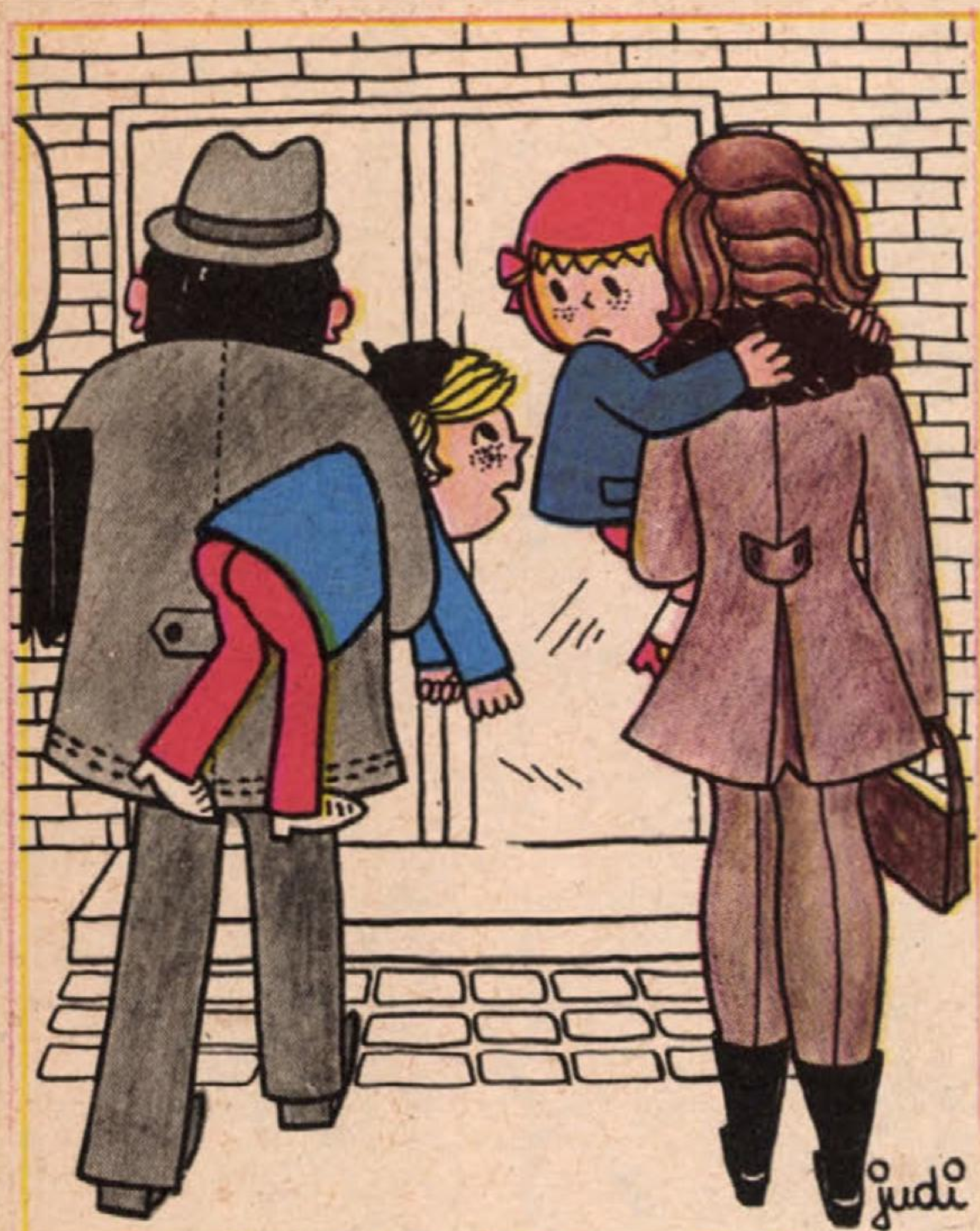
És lecsapja a kagylót.

R. B.

A GITÁR RABJA

GYEREKSZEMMEL

– Nálatok még nincs egyenjogúság, hogy mindig a mamád hoz az oviba?

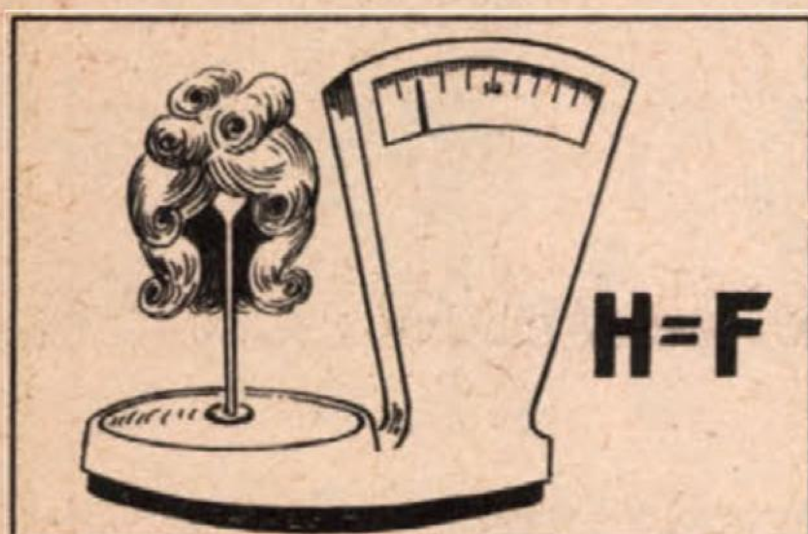
98. sz. rejtvényünk megfejtése:

SZEMET SZEMÉRT

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Vidra Edit, Szolnok, Toldi u. 3.
Németh Sándor, Maglód, Báthori u. 26.
Erdélyi Gábor, Budapest XIV., Ungvár u. 34/b.

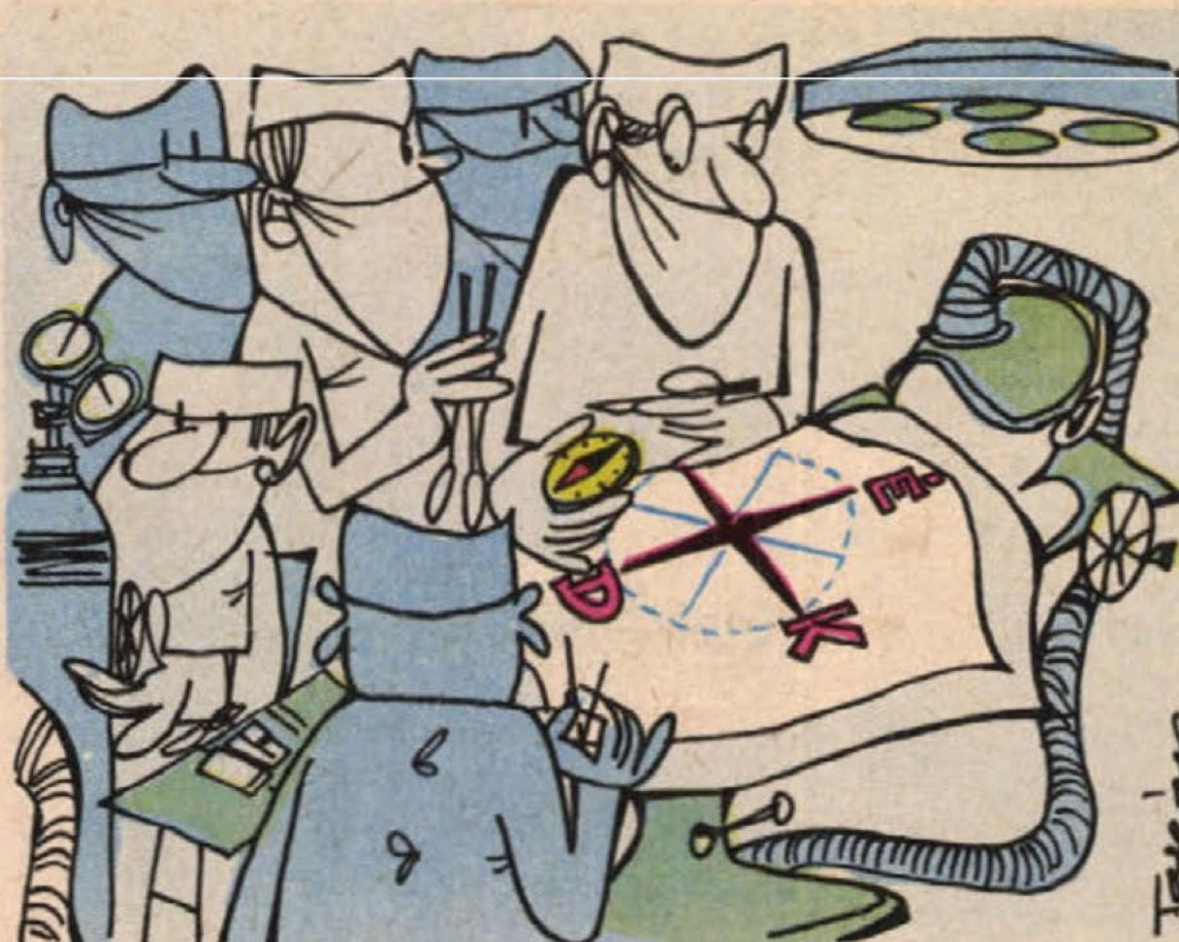
100. SZ. REJTVÉNYÜNK

Fajsúly? Nem!

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.
A megfejtéseket legkésőbb december 1-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

PRECIZ SEBÉSZ

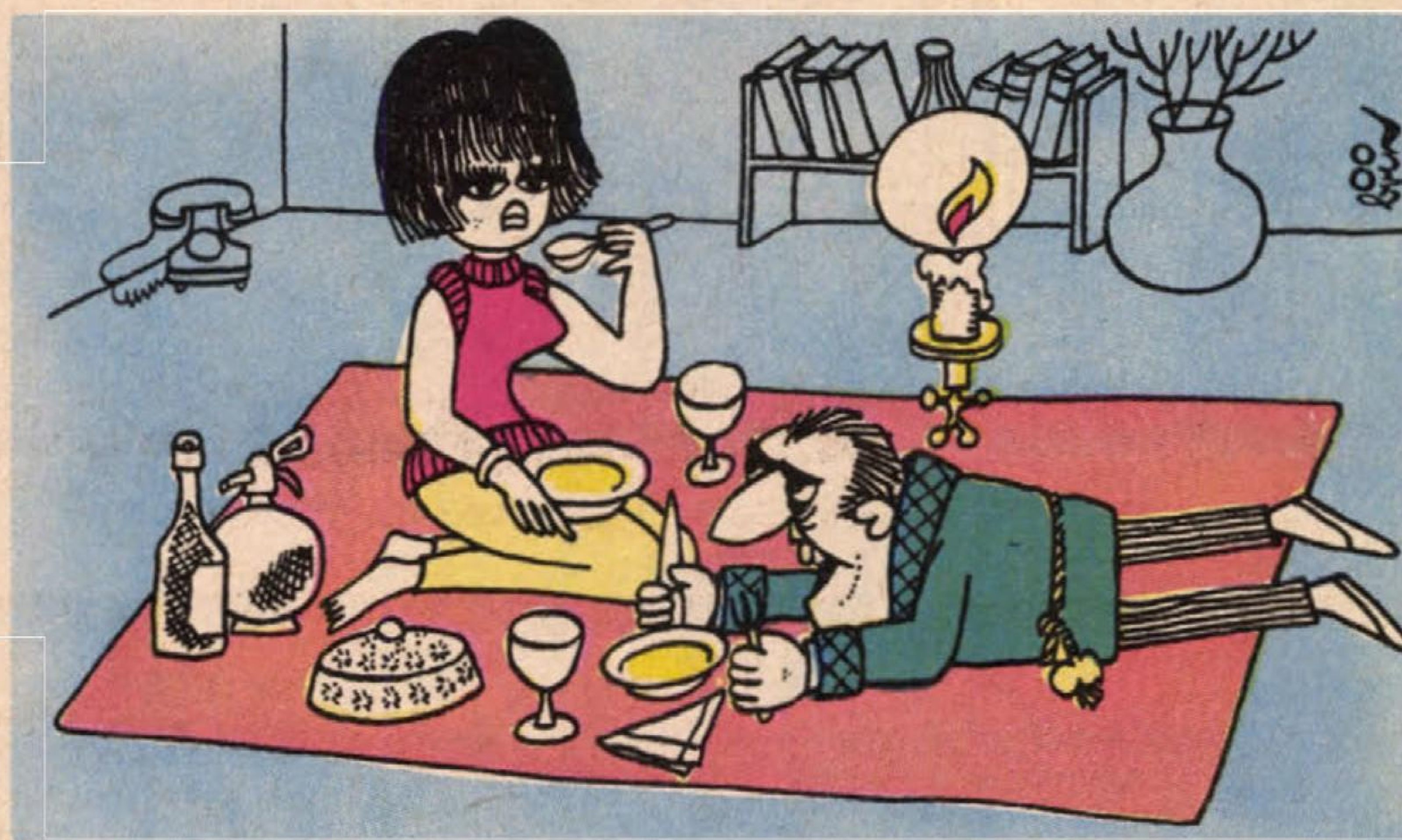

SPORTORVOSI RENDELŐBEN

Mérkőzés után.

MARADI FÉRJ

– Már kezd elegem lenni a te modern lakásművészeti ötleteidből!...

EGY KENYÉR TÖRTÉNETE

1

2

3

BUKSI ÉS A FIÚK

Sajdik Ferenc rajza

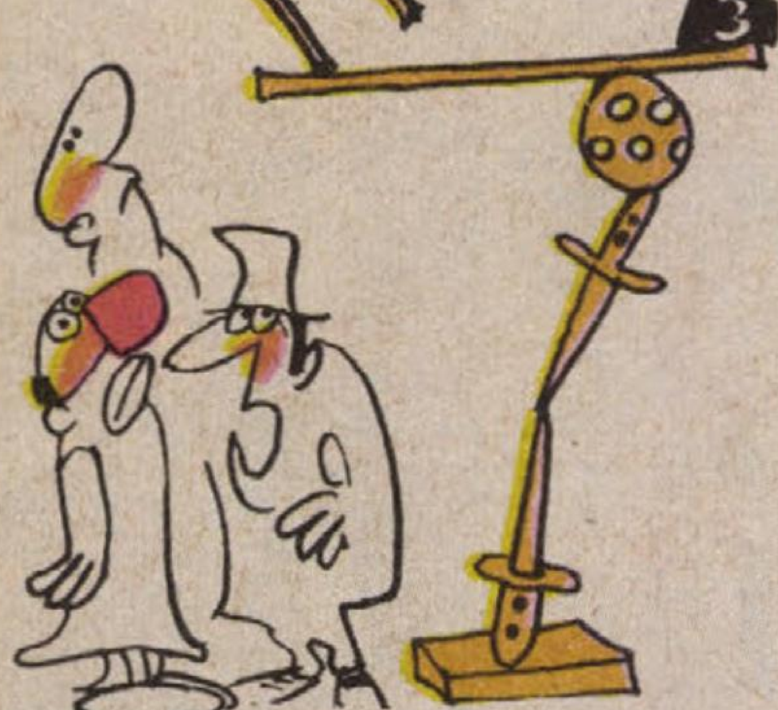

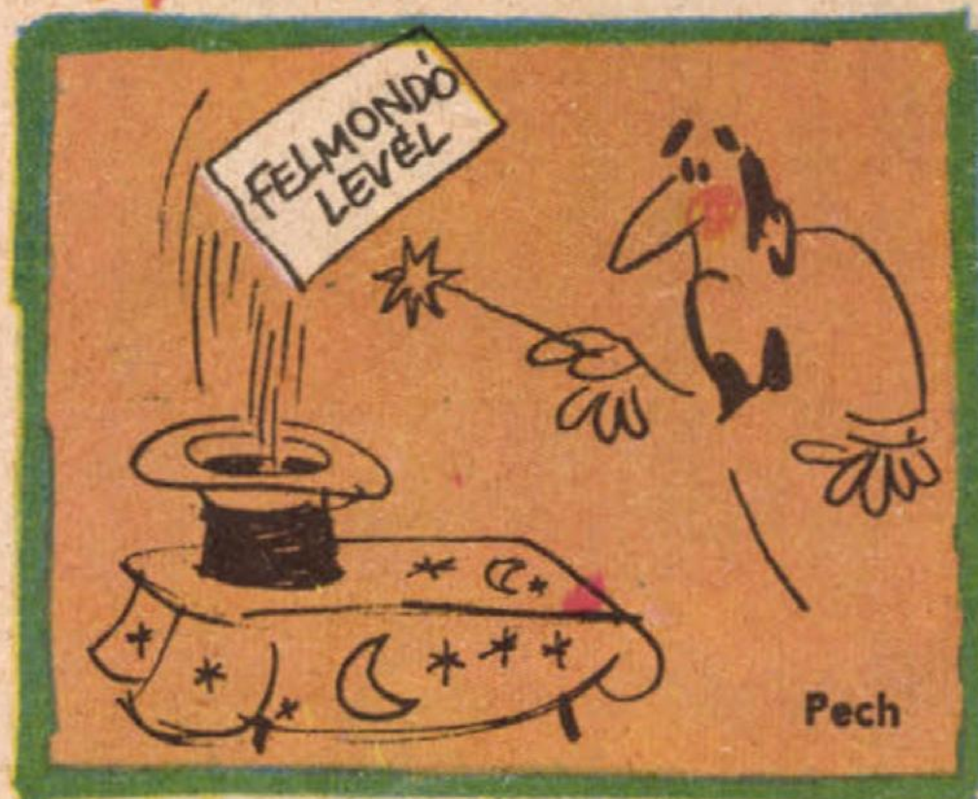

Sajdik Ferenc rajzai

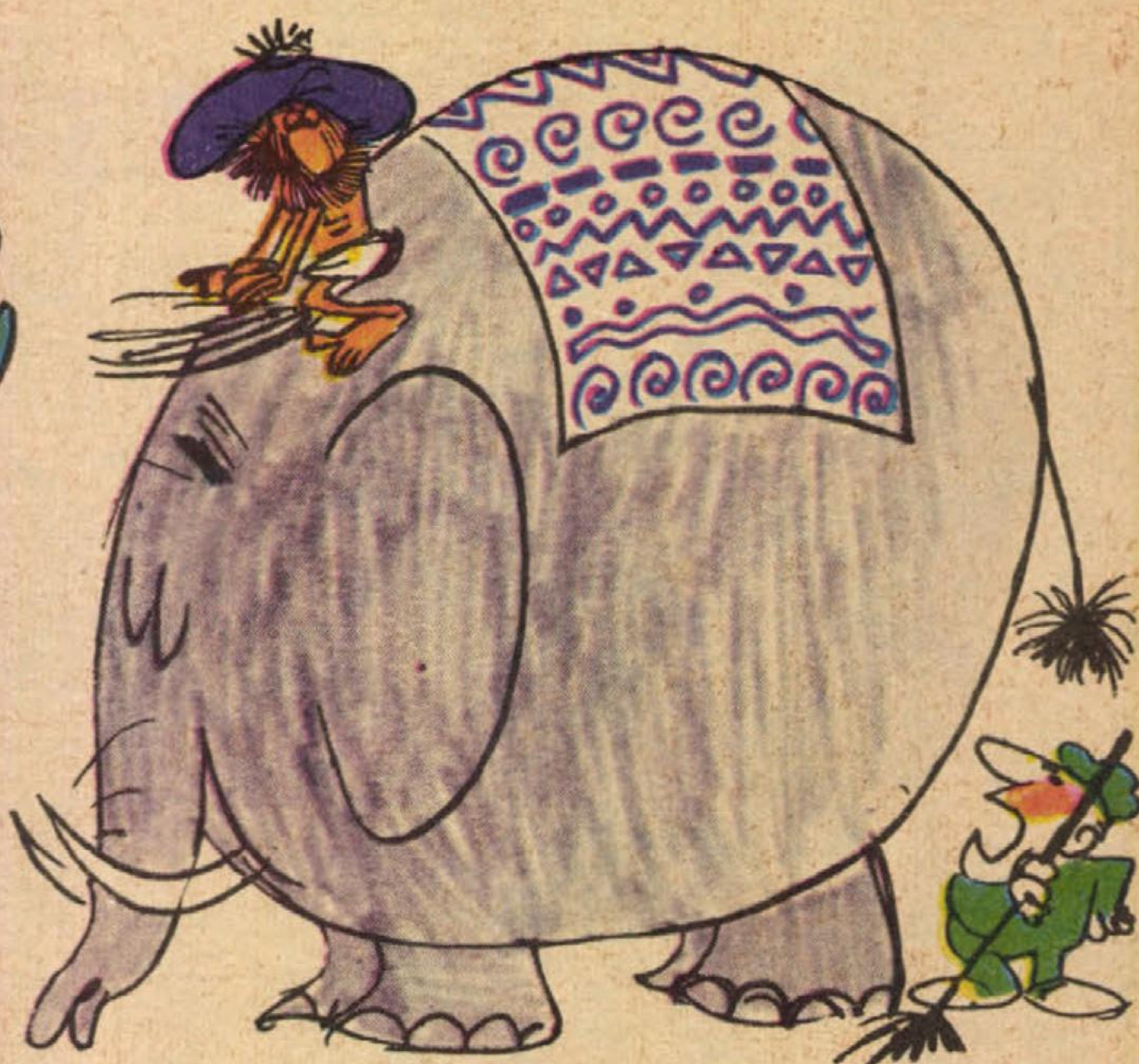
TISZTA CIRKUSZ

– Csak azért kerül be a műsorba, mert az igazgató rokona.

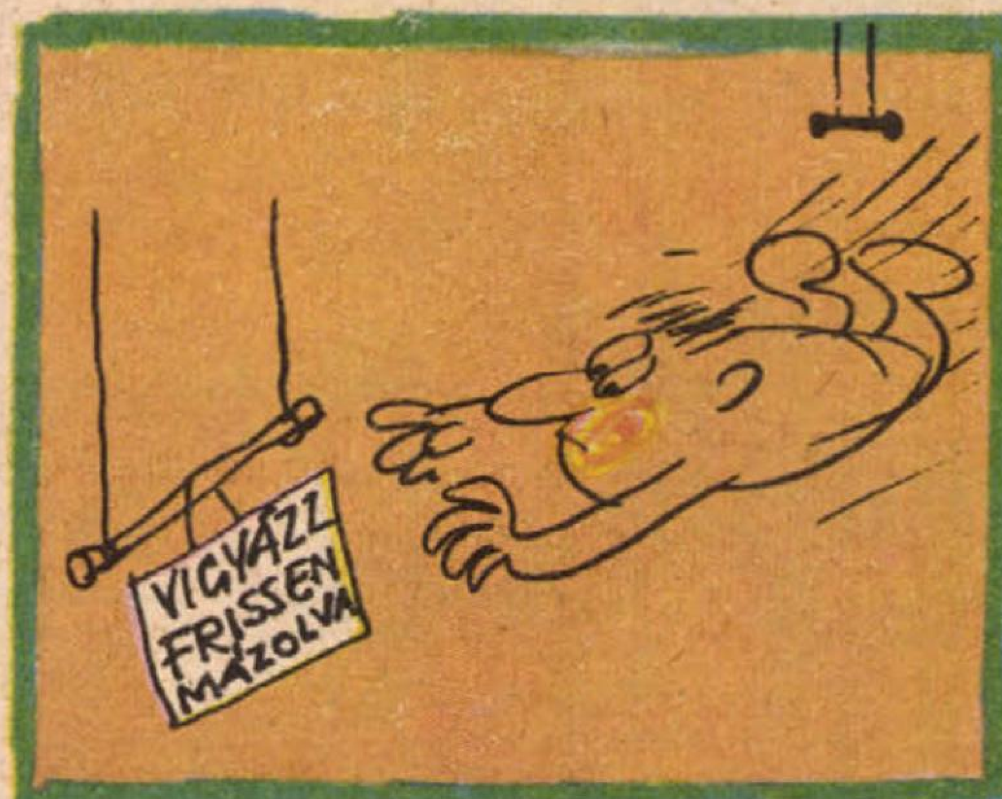
Pech

– Bábolnai úr, telefonhoz kérik!

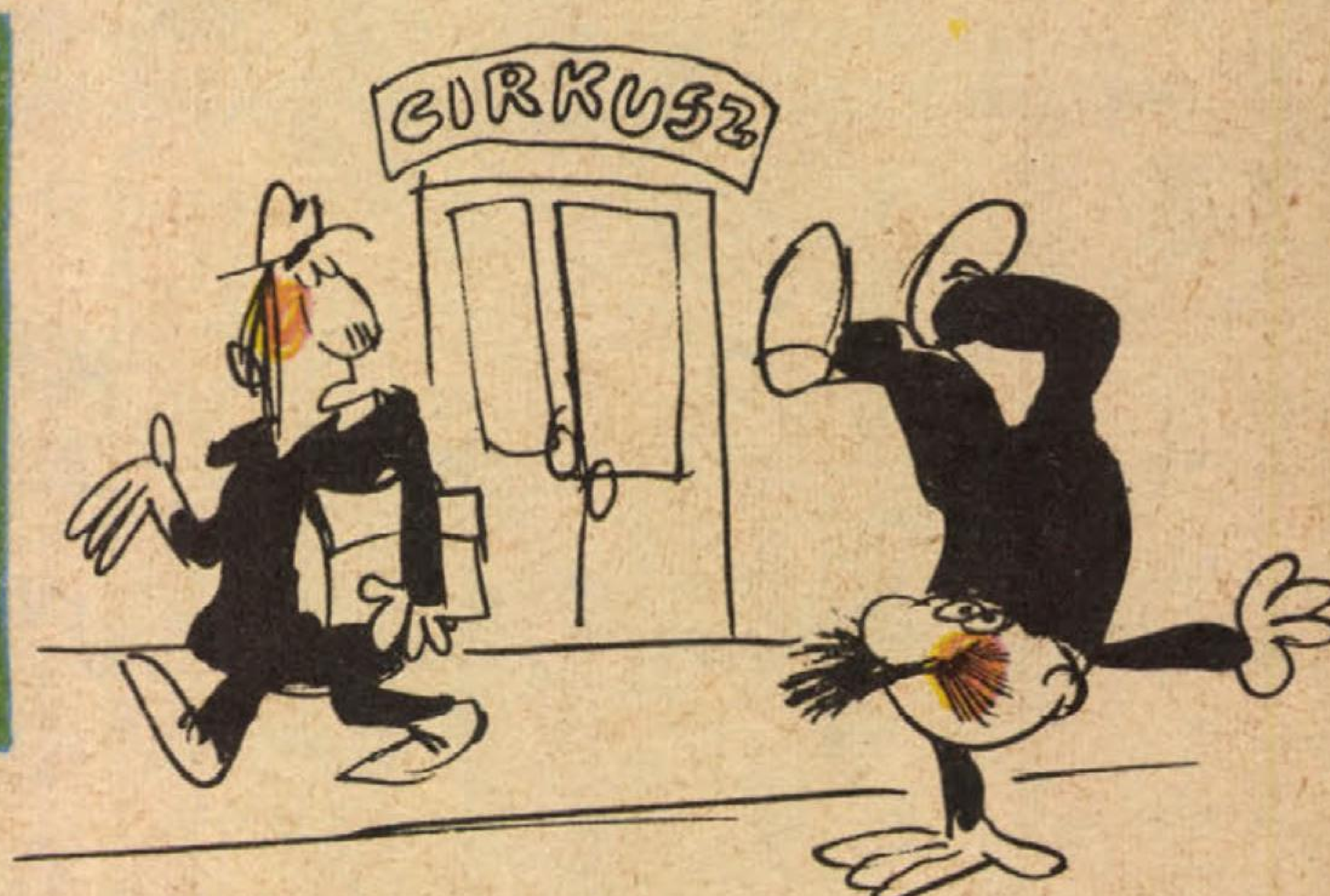

Családi konfliktus

Tatarozás

– Sajnálom, uram, a portási állás is be van már töltve.

– Nem kellene felemelni ennek az állatnak az élelemadagját? Már a hatodik idomítónkat is megette.

– Persze, hogy sosem kap prémiumot. Senki nem veszi komolyan.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült ofszet eljárással, Ultraset Junior 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.4175/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre